

Divina Vindecare

Numărul 16
Aprilie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. De ce a trebuit să moară Isus?	Pag. 3
2. Cele două legăminte	Pag. 7
3. Calea orbirii	Pag. 11
4. Introducere	Pag. 16
5. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea întâi	Pag. 17

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

De ce a trebuit să moară Isus?

David Clayton, Iulie 2006

Odată am auzit pe gazda unui talk-show popular în Jamaica descriindu-L pe Dumnezeu ca pe o Ființă „însetată de sânge”. Motivul pentru care a ajuns la această concluzie era acela că nu înțelegea de ce ar cere Dumnezeu moartea pentru cel mai mic act de fărâdelege și de ce este atât de inflexibil în cererea Lui, încât singura cale prin care ne-ar putea ierta ar fi dacă Fiul Său moare în locul nostru. Modul în care a exprimat-o este acela că cererea lui Dumnezeu pentru retribuție făcea necesară moartea păcătosului, iar în cazul în care nu era el cel care murea, atunci singurul lucru pe care l-ar accepta Dumnezeu este ca propriul Lui Fiu să moară în locul omului.

În mod evident, acest om, deși era în întuneric, totuși a pus problema unei chestiuni care mi-a dat bătaie de cap timp de mulți ani și pentru care am auzit multe explicații, dar care nu au satisfăcut în realitate conceptul unui Dumnezeu de o milă infinită.

Am auzit că s-a spus că legea cerea moartea păcătosului, că dreptatea cerea ca, în cazul în care omul va fi cruțat, atunci altcineva trebuia să moară în locul lui; și nu oricine, ci Unul care era o Ființă divină – Unul care era egal cu legea – chiar Legiuitorul însuși.

Dar întrebarea mea era: ce lege, ce sistem judiciar ar accepta ca o persoană să fie pedepsită pentru păcatele alteia? Pe cine satisface acest lucru?

Să vă explic ce vreau să spun folosind o ilustrație. Dacă îmi instruiesc fiul să nu ia nici unul din fructele mele de mango, iar el nu se supune, atunci pentru a-l face să înțeleagă faptul că am vorbit serios, trebuie să impun o pedeapsă. Iar acest lucru se întâmplă din două motive: în primul rând, pentru ca autoritatea mea să fie menținută și în al doilea rând, ca el să învețe, pentru binele lui, că a mă asculta pe mine este important. Neascultarea l-ar putea duce pe viitor în mari probleme. În pedepsirea fiului meu acestea sunt lucrurile pe care le am în vedere. Niciodată nu este vorba de răzbunare sau de a satisface vreo dorință din mine pentru retribuție, nu este vorba de a-l face pe el să sufere pentru că a îndrăznit să meargă împotriva voinței mele. Mai mult, nu i-aș spune niciodată fiului meu: „Dacă iei din fructele de mango te voi ucide!”. Pedeapsa mea are scopul de a-l face o persoană mai bună sau de a-i salva viața, nicidecum de a-l distruge. Mai departe, dacă fiului meu îi pare cu adevărat rău pentru ce a făcut și dovedește că regretă profund acțiunile sale, va mai fi în continuare necesar să îl pedepsesc? De ce ar fi necesar să spun: „Ei bine, fiule, văd că îți pare foarte rău și vreau să te iert, dar nu o pot face dacă nu pedepsesc pe altcineva. Nu te-ai supus instrucțiunilor mele și înainte să te pot ierta, altcineva trebuie să fie pedepsit. Văd că îți pare rău, așa că nu te voi pedepsi pe tine, voi pedepsi însă pe fratele tău în locul tău”. Are vreun sens tot acest proces?

Acest aspect din planul de mântuire a fost o zonă gri pentru mine timp de mulți ani. Am acceptat faptul că trebuie să existe un motiv solid pentru care Hristos a trebuit să moară și am acceptat că nu Dumnezeu trebuie să fi fost Cel care să ceară sângele Său, dar nu puteam înțelege sau explica motivele pentru care toate acestea au fost necesare. Dar, din fericire, studiind neprihănirea prin credință am văzut în sfârșit motivul pentru care acest lucru era esențial și am ajuns să îmi dau seama ce plan minunat este cu adevărat!

Ficțiune legală?

Nu cu mult timp în urmă am dat peste o întrebare care m-a intrigat. Întrebarea era: „Este Evanghelia ficțiune legală?”. Baza acestei întrebări era următoarea: când oamenii cred în Hristos (când Îl acceptă ca Mântuitor) sunt îndreptățiți. Cu alte cuvinte, sunt declarați drepti, Dumnezeu iartă toate păcatele lor și îi privește ca fiind neprihăniți așa cum este Hristos Însuși. Totuși, creștinismul obișnuit învață că o astfel de persoană în realitate nu este în el însuși, în natura și acțiunile lui la fel de neprihănit ca și Hristos. Astfel, Evanghelia este acuzată ca fiind „ficțiune legală”. Este văzută ca o tranzacție legală prin care Dumnezeu acceptă „în mod legal” ceea ce nu este adevărat. Ne acceptă ca neprihăniți când în realitate noi nu suntem. Argumentele teoretice, legale devin obiectivul avut în vedere, devin mai importante decât realitatea condiției noastre!

Trebuie să fiu onest și să spun că o astfel de concepție nu Îl prezintă deloc pe Dumnezeu ca pe Regele neprihănit al universului. Îl înfățișează ca pe unul din acei avocați fluenți în vorbire care folosesc lacunele din cunoștințele celuilalt pentru a elibera pe cei mai răi criminali, lăsându-i în societate doar pentru a repeta crimele

din nou și din nou. Acesta trebuie să fie acceptat ca cel mai bun „plan de mântuire” pe care putea Dumnezeu să îl ofere? Evanghelia tratează argumentele legale sau problema reală de a elibera omul din păcatul său?

În articolul precedent, am stabilit că păcatul este cel care îi ucide pe oameni. Și contrariul este adevărat, și anume că neprihănirea este viață. Când înțelegem acest lucru, moartea lui Hristos capătă o complexitate cu totul diferită.

Cum este transmisă viața?

Mai întâi, trebuie să luăm în considerare un principiu fundamental, hotărâtor pentru înțelegerea acestei chestiuni, și anume: odată Dumnezeu a creat viața, iar aceasta poate fi transmisă numai prin naștere (sau prin diviziune în cazul Evei, care a ieșit din viața lui Adam însuși prin intermediul uneia din coastele lui). Fiecare creatură își primește natura fundamentală atunci când se naște și aceasta hotărăște ce va fi, fie câine, pisică, leu, lup, om etc. Prin lucrarea acelei naturi, fiecare dezvoltă un caracter, dar natura este cea care hotărăște tipul de creatură care există.

Ca ființe umane, cu toții ne naștem cu o natură spirituală și fizică decăzută. Toți cei care provin din rasa lui Adam sunt născuți cu un trup degenerat de păcat, slab, muritor (trup păcătos) și cu un spirit rob al păcatului, lipsit de neprihănire (minte carnală). Aceasta primim noi la naștere și nici una din invențiile oamenilor – fie ele medicale, științifice, psihologice, educative, fie de re-socializare sau religioase etc. – nu poate schimba această natură fizică sau spirituală, chiar dacă omul poate să supună sau să deghizeze unele din manifestările ei. Natura se transmite numai prin naștere! Omul se naște cu o natură care este moartă din punct de vedere spiritual. Biblia îl descrie ca fiind „*mort în greșeli și păcate*”. (Efeseni 2:1, 5). Este născut cu un trup muritor. Dacă vreodată va scăpa de această putere a morții duble în care se găsește (fizică și spirituală), care lucrează în el, atunci omul trebuie să se nască din nou deoarece natura nu se transmite decât prin naștere și nu poate fi obținută imitând pe altcineva.

O nouă sursă de viață

Dar să ne amintim că, atunci când are loc o naștere, există întotdeauna o sursă originală de viață. Întotdeauna există un părinte, unul care posedă viața ce o dă celuilalt. Dacă urma să existe vreodată o nouă naștere a omului, dacă acesta urma să primească vreodată o nouă viață, o nouă natură, atunci trebuia să existe o sursă originală, trebuia să existe un părinte în care să fie această nouă viață. Mai mult, trebuia ca toate atributele vitale, caracteristicile acestei noi vieți, acestei noi naturi să fie în mod inerent țesute în acea viață originală. Trebuia ca mai întâi ele să fie o parte din viața părintelui înainte să fie transmise odraslelor.

Ce dorea Dumnezeu să facă pentru om? Dorea să îi dea o viață în care păcatul a fost învins și distrus, o viață în care natura se întoarce la Dumnezeu și neprihănirea Sa așa cum floarea se întoarce spre soare. Doar primind o astfel de viață putea omul să fie răscumpărat din destinul groaznic impus lui prin viața transmisă de la Adam.

Aceasta Și-a propus Dumnezeu să facă în Hristos. Isus urma să fie al doilea Adam, al doilea prototip al omenirii, „*Tatăl veșnic*” (Isaia 9:6) al unei noi omeniri care putea transmite o viață în care păcatul a fost biruit și nimic, iar neprihănirea era o realitate naturală. Dar pentru a avea o astfel de viață de transmis, ce calificări trebuia să aibă Isus?

1. Trebuia să ia păcatul asupra Lui, să experimenteze puterea lui, să îl învingă și să îl biruiască. Numai în felul acesta putea avea El o viață biruitoare pe care să o transmită copiilor Săi.

2. Trebuia să fie o Ființă divină, Unul care era chiar în natura Lui, egal cu legea, Unul care era chiar realitatea legii vii. Numai o astfel de Ființă era capabilă de a transmite o natură în care armonia cu legea era realitatea naturală și desăvârșită. Un înger ar fi putut da instrucțiuni cu privire la cum să ascultăm de lege, ne putea da chiar și un exemplu, dar numai Dătătorul legii, El Însuși, legea vie, putea să transmită o natură în care principiile adânci ale acelei legi erau construite.

Acesta este exact tipul de Mântuitor care este Isus și acestea sunt chiar calificările Lui. Este uimitor când înțelegem minunea și perfecțiunea planului de mântuire. Isus a trebuit să fie uman, complet uman; altfel, nu ar fi putut lua păcatul nostru asupra Lui. Nu ar fi putut lua boala noastră așa încât să o distrugă. Totuși, în același timp, mântuirea nu putea veni de la cineva care era doar un fiu al lui Adam. Prin legea eredității tot ce putea transmite Adam odraslelor lui era păcat și moarte. Dacă Isus era doar un fiu al lui Adam, aceasta era tot ce putea transmite. Pentru a da viață, trebuia să fie din afara acestei lumi. Trebuia să fie dintr-o altă rasă pentru a putea aduce un element nou în omenire. Mai mult decât atât, Isus trebuia să fie pe deplin divin! Numai fiind o Ființă divină, egală cu Tatăl, putea să împartă o viață de neprihănire perfectă, una care nu doar că se supune regulilor, dar care era în ea însăși, prin natură, curată, neprihănită și sfântă.

Făcut păcat

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune:

„Căci El L-a făcut păcat pentru noi, pe Cel care nu a cunoscut nici un păcat, pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El”. (2 Corinteni 5:21).

Observați ce spune Cuvântul lui Dumnezeu; aceasta este mai puternic decât a spune că Isus a murit pentru păcatele noastre. Spune că a fost „făcut” păcat. Cum era posibil așa ceva pentru o Ființă care era fără păcat? Cum a fost El făcut păcat? Cum se putea ca, așa cum a spus Petru, El să fi „*purtat păcatele noastre în trupul Lui pe lemn*”. (1 Petru 2:24).

Din cauza faptului că nu am înțeles adevărata natură a păcatului, întotdeauna am înțeles greșit acest lucru. Unii au crezut că El a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pur și simplu prin faptul că a venit cu un trup uman degenerat și a avut slăbiciunea trupului, comună tuturor oamenilor. Alții, pentru că limitează păcatul la acțiuni de nesupunere, au presupus că El a purtat păcatele noastre în faptul că fiecare act greșit comis vreodată în istoria omenirii a fost într-un mod tainic adunat și îngrămădit asupra lui Hristos. Când avem o înțelegere corectă a ceea ce este cu adevărat păcatul, dintr-o dată înțelegem ce s-a întâmplat când Isus a devenit păcat pentru noi. Dintr-o dată totul are atât de mult sens. Vedem adevărul minunat care este grozav și în același timp măreț.

Rădăcina oricărui păcat este necredința, care rezultă în despărțire de Dumnezeu. În orice ființă care a experimentat vreodată această despărțire, fie că este Lucifer și îngerii căzuți, fie Adam și Eva și copiii lor, această despărțire a rezultat în fiecare caz imediat în manifestarea păcatului, adică în realizarea faptelor păcătoase. Este important să înțelegem pașii din acest proces al păcatului, pentru a putea avea o idee clară a ceea ce s-a întâmplat atunci când Isus a purtat păcatele noastre.

1. În primul rând, este **necredința** – lipsa dispoziției de a te încrede în Dumnezeu.
2. Aceasta rezultă în **despărțire de Dumnezeu**.
3. Consecința imediată este o natură total **egoistă**.
4. Rezultatul natural și inevitabil este comiterea **acțiunilor păcătoase**.

La fiecare dintre aceste stadii s-a făcut referire ca fiind păcat deoarece toate sunt legate unul de altul, fiind fie cauza, fie rezultatul celuilalt.

Credința general acceptată este că Isus a luat numai ultima parte a acestor stadii ale păcatului (acțiunile păcătoase), atunci când a purtat păcatele noastre. Dar, de vreme ce El Însuși nu a comis niciodată un singur act al păcatului, atunci trebuie să fi fost pedeapsa acestor păcate pe care le-a purtat. Astfel, ideea noastră este că, atunci când Isus ne-a purtat păcatele, Dumnezeu a luat fiecare act greșit în parte care a fost vreodată comis în istoria omenirii și a așezat pedeapsa acestor acțiuni greșite asupra Lui. Aceasta din nou ne-a făcut să vedem mântuirea ca pe o chestiune legală, ceva care are de-a face cu hârtiile, cu cumpănirea cărților. Îl vedem pe Isus purtând pedeapsa pentru ca, eliberându-ne pe noi, Dumnezeu să poată cumpăni în mod legal cărțile. Noi nu vedem păcatele pe care Hristos le-a purtat ca pe o realitate care afectează într-un mod real și practic chiar propriile noastre vieți.

Dar păcatul este acela pe care Dumnezeu l-a pus asupra lui Hristos. Nu păcatul în rezultatul său final de acțiuni păcătoase, nu păcatul în al treilea stadiu de natură egoistă, ci păcatul, chiar în originea lui, în principiul său de bază, acolo unde începe. Bineînțeles, Isus nu și-a pierdut niciodată încrederea în Dumnezeu. Niciodată nu a ales calea Sa (primul pas) așa că El nu S-a separat de Dumnezeu (al doilea pas). Dar Dumnezeu a așezat păcatul nostru asupra Lui (Isaia 53:6). Dumnezeu a impus al doilea pas (despărțirea de Sine) asupra lui Hristos. A trebuit să facă acest lucru pentru ca Hristos să poată distruge principiul păcatului!

Pe măsură ce Dumnezeu se retrăgea de la Fiul Său, Isus a suferit consecințele depline ale păcatului.

„Fiul nepătat al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului. El care fusese una cu Dumnezeu, a simțit în sufletul Său, teribila despărțire pe care o produce păcatul între Dumnezeu și om. Aceasta a smuls de pe buzele Lui strigătul agonizant: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Matei 27:46. Povara păcatului, simțământul teribilei lui enormități, a despărțirii sufletului de Dumnezeu – aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu”. (SC 13).

Păcatul condamnat

Agonia acelei despărțiri a fost mai mult decât putea să îndure Hristos și I-a frânt inima. Dar să observăm ce a făcut Hristos. În orice altă ființă care a fost vreodată despărțită de Dumnezeu, rezultatul imediat a fost egoismul. Al treilea pas în păcat a urmat rapid. Dorința conservării de sine a devenit imediat principiul predominant al inimii. Chiar și Adam, care își găsisse toată bucuria în Eva, a acuzat-o imediat cu scopul de a-și salva pielea după ce a păcătuit și a devenit despărțit de Dumnezeu!

Acum, Dumnezeu L-a lăsat singur și imediat oroarea unui mare întuneric a venit asupra Lui. Fără asigurarea mângâietoare a Spiritului lui Dumnezeu, totul părea incert. Chiar și profețiile referitoare la învierea Lui arătau vagi și intangibile. Gândul că dacă va muri, va fi pentru totdeauna, făcea presiuni asupra minții Lui întunecate și confuze. Să ne amintim că Isus nu era în dormitorul Său studiind Biblia cu iluminarea Spiritului Sfânt. Era o ființă umană torturată, suferind foarte mult, lipsit de somn probabil mai mult de douăzeci și patru de ore, suferind din cauza pierderii de sânge, aproape de halucinații și acum, cel mai rău dintre toate, abandonat de Spiritul lui Dumnezeu! Nu exista nici o rază de lumină care să Îi lumineze mintea, nici un mângâietor care să-I aducă profețiile înapoi în minte cu putere proaspătă. Pe lângă aceasta, Satan Îl asalta val după val cu îndoieli.

Rezultatul logic, natural, aparent inevitabil era ca Isus să facă pasul următor pe calea păcatului și să Se întoarcă spre egoism, căutând să-și păstreze viața. Orice altă ființă din univers ar fi făcut astfel. Cel mai sfânt înger pus în aceeași situație ar fi făcut astfel. Dar Isus a fost pe deplin divin. El era Fiul născut al lui Dumnezeu, de aceeași natură curată, sfântă și lipsită de egoism a lui Dumnezeu și chiar și atunci când puterile au fost îndepărtate, când Spiritul Sfânt a fost retras, când speranța a fost îndepărtată, El nu putea să Se oprească din a fi El. El nu putea deveni egoist pentru că era Dumnezeu prin natură, iar Dumnezeu este pe de-a-ntregul bun! Aleluia!!

În loc să Se întoarcă spre Sine, în loc să facă următorul pas în păcat, în loc să Se plece în fața principiului lui Satan, Isus a murit față de păcat. El a rezistat păcatului în El Însuși și a rezistat până la moarte, distrugând astfel păcatul pentru totdeauna în trup omenesc.

„Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său în asemănarea trupului păcătos și din cauza păcatului, a condamnat păcatul în trup”. (Romani 8:3).

În trupul Lui, în trupul Lui uman a condamnat Isus păcatul. L-a luat asupra Lui Însuși și l-a condamnat. Acum există o natură umană în care păcatul a fost distrus. Acum există o natură umană în care vrăjmășia dintre om și Dumnezeu a fost îndepărtată. Există o viață omenească asupra căreia păcatul nu mai are nici o stăpânire, o viață în care păcatul a fost învins și nimicit. Unde este această viață? Unde este această omenire? Este în al doilea Adam, noua creație; este în Isus Hristos (1 Ioan 5:11).

„De aceea nu este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care umblă nu după trup, ci după Spirit”. (Romani 8:1).

Păcatul din noi ne-a condamnat și a produs moartea în noi. Despărțirea de Dumnezeu produce naturi egoiste și acțiuni egoiste. Dar Isus a luat această condamnare asupra Lui, a purtat blestemul în trupul Lui (Galateni 3:13) și acolo a distrus această condamnare. Aceasta este viața pe care Isus o împarte tuturor celor care vor crede. O viață în care despărțirea de Dumnezeu, egoismul, faptele egoiste, au fost abolite. Și de aceea a trebuit ca Isus să moară.

În toate ființele umane este o lege naturală care lucrează moștenită de la Adam. Această lege este numită „legea păcatului și a morții”, iar apostolul Pavel descrie în Romani 7:14-24 modul în care ea lucrează. Indiferent de procedeu sau efortul omenesc, nici un om nu poate să biruiască efectele acestei legi. Este un principiu construit în viețile tuturor celor care vin din rasa lui Adam. Este o lege naturală, o lege a naturii. Regulile nu pot anula sau disprețui legea naturală, așa că cele zece porunci, legea lui Dumnezeu exprimată în forma judiciară, este fără putere, nu poate rezolva problema. Legea judiciară nu este niciodată răspunsul adevărat. Pentru că legea judiciară este slabă prin carne (Romani 8:2). O lege mai mare decât legea judiciară este la lucru în trup și legea judiciară nu o poate birui. Este ca și cum eu aș porunci unui om „Când sari în aer, să nu cazi din nou pe pământ”. Toate poruncile mele ar fi nefolositoare și nu vor putea să răstoarne legea gravitației, indiferent cât de mult îi poruncesc eu sau indiferent cât de mult se va strădui acest om. Dacă legea naturală trebuie învinsă, o lege mai înaltă trebuie introdusă pentru a contracara legea anterioară.

Gravitația este o lege naturală care cere ca toate lucrurile să rămână legate de pământ. Totuși, efectele legii

gravitației pot fi biruite de legea aerodinamicii. Aceasta este o altă lege care atunci când este aplicată poate face capabilă o persoană să se ridice deasupra legii gravitației. Aceasta este demonstrat în fiecare zi când oamenii zboară în avioane. Biruim gravitația aplicând o lege mai înaltă. Chiar dacă acest om ar găsi porunca mea imposibil de ascultat în el însuși, totuși, dacă el aplică legea aerodinamicii, va fi capabil să se supună poruncii mele.

Legea Spiritului

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Legea spiritului de viață* (legea naturală – legea naturii neprihănite a lui Hristos) *în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții* (legea naturală – legea naturii mele păcătoase)”. (Romani 8:2).

„...*ceea ce legea nu putea să facă, pentru că era slabă prin trup, Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său în asemănarea trupului păcătos și pentru păcat, a condamnat păcatul în trup*”. (Romani 8:3).

Legea păcatului governa în trupul meu și eram neputincios să îi rezist. Cele zece porunci nu puteau să producă puterea necesară de a o birui. Dar există o altă lege, legea Spiritului de viață. Unde există această lege? Ea există în Hristos Isus!! Poate fi găsită și experimentată în Hristos. Ceea ce a făcut Dumnezeu a fost să introducă o altă lege naturală pentru a anula efectele primei legi. Cei care experimentează această lege naturală împlinesc neprihănirea legii, se ocupă cu lucrurile Spiritului, au viață și pace, trupurile lor sunt moarte față de păcat și vii pentru neprihănire, sunt fiii ai lui Dumnezeu. Romani 8:4-14.

Cele două legăminte

David Clayton, Noiembrie 2006

Una din întrebările importante cu care ne confruntăm astăzi se referă la direcția spre care ar trebui să se îndrepte lucrarea noastră. Căutând să împărtășim adevărul, ce aspect al adevărului lui Dumnezeu ar trebui privit ca fiind cel mai important? Asupra cărui element particular al adevărului ar trebui să ne concentrăm atenția?

Ellen White face o afirmație interesantă: „*Sfârșitul este aproape. Nu avem nici un moment de pierdut. Lumina trebuie să strălucească de la poporul lui Dumnezeu în raze clare și distincte care să-L aducă pe Isus înaintea bisericilor și înaintea lumii. Dumnezeu va aduce mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și reasezate în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, vor obține biruință. Ca ambascadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile pentru adevărurile care au fost ascunse sub gunoiiul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un singur interes va stăpâni; un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Hristos, neprihănirea noastră*”. (Colecția Paulson, pagina 342).

Aceasta este o afirmație provocatoare, o afirmație care ar trebui să ne dea de gândit asupra subiectului care ar trebui accentuat. Cu cât am înțeles mai mult implicațiile adevărului despre neprihănirea lui Hristos, cu atât mai clar am văzut frumusețea acestei afirmații.

Studiind adventismul de astăzi (oficial și neoficial), descoperim multe idei confuze. Unii accentuează ideea avertizării oamenilor împotriva legii duminicale, alții despre sărbătorile din Vechiul Testament sau că ar trebui să ne adresăm lui Dumnezeu cu Numele Său ebraic de „Iehova”, alții că reforma sănătății constituie cheia pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu, alții că adevărata chestiune pe care omenirea trebuie s-o înțeleagă este că Dumnezeu nu nimicește. Noi am pus un mare accent pe adevărul despre Dumnezeu și am insistat asupra ideii că înțelegerea adevărului despre identitatea lui Dumnezeu este foarte importantă, o chestiune însemnată în solia care trebuie dată lumii. Dar observăm că solia „Hristos, neprihănirea noastră” trebuie să le „înghițită pe toate celelalte”. Adevărurile care sunt false vor dispărea în lumina ei, pe când cele ce sunt autentice vor străluci într-o și mai mare lumină și își vor găsi locul potrivit în contextul lui Hristos, neprihănirea noastră.

Slujitori ai noului legământ

În 2 Corinteni 3:5-6, Pavel face o afirmație care aduce în centrul atenției acest subiect și explică foarte clar care este solia sau slujirea pe care ne-a dat-o Dumnezeu: „*Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață*”.

„Prin faptul că zice: *„Un nou legământ’ a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de piere’*”. (Evrei 8:13).

Dumnezeu ne-a făcut slujitori ai Noului Testament sau ai noului legământ (cuvântul „legământ” vine din grecescul „diatheke” care este tradus fie prin „testament”, fie prin „legământ”). Dacă Dumnezeu ne-a făcut slujitorii noului legământ atunci, evident, nu putem fi în același timp și slujitorii vechiului legământ. Asta este ceea ce afirmă Pavel, iar în versetele ce urmează, clarifică acest aspect. El explică de asemenea și diferențele fundamentale dintre cele două legăminte.

Observați că el afirmă că litera omoară (iar noi nu în vederea morții trebuie să slujim oamenilor), dar spiritul dă viață (lucru pentru care trebuie noi să slujim oamenilor). La ce se referă atunci când spune „litera”? Ce este asociat vechiului legământ și care omoară? Pavel explică la ce face referire în versetele care urmează.

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironască ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?”. (2 Corinteni 3:7, 8).

Pare imposibil de încurcat subiectul despre care vorbește Pavel aici. El se referă la ceva care a fost „scrisă și săpată în pietre”. Atunci când legea a fost instituită, fața lui Moise strălucea cu o slavă care făcea imposibil ca oamenii să-l privească. În Exodul 34:28-30 găsim pasajul la care se referă Pavel: „Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci. Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul. Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el”.

Aici ni se spune foarte clar faptul că ceea ce a fost scris pe tablele de piatră erau „cuvintele legământului, cele zece porunci”. Care legământ era acesta? Evident, cel vechi.

Să citim alte câteva pasaje care clarifică faptul că centrul vechiului legământ erau cele zece porunci.

„Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut nici un chip, ci ați auzit doar un glas. El Și-a vestit legământul Său pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table din piatră”. (Deuteronomul 4:12, 13).

Deuteronomul 5:1-22 lămurește de asemenea faptul că vechiul legământ era bazat pe cele zece porunci.

Diferența dintre cele două legăminte

Cum să înțelegem afirmațiile lui Pavel? Spunea el că cele zece porunci au fost abolite? Spunea el că legea lui Dumnezeu a fost ștearsă datorită noului legământ? Bineînțeles că nu! Revenind la 2 Corinteni 3:6, observăm faptul că Pavel identifică diferența fundamentală între cele două legăminte. El spune: „nu a literei, ci a spiritului”. Această expresie constituie cheia pentru înțelegerea diferenței dintre cele două legăminte.

Termenul „litera” se referă la ceea ce fusese scris (în cazul acesta, ceea ce fusese scris pe pietre). Atât sub vechiul legământ, cât și sub noul legământ, marea nevoie a oamenilor era aceeași. Scopul era acela de a obține neprihănire, de a găsi o cale de a scăpa de păcat și de moartea care vine cu el. Sub vechiul legământ, oamenii s-au gândit să caute neprihănirea prin supunere față de cuvintele (litera) celor zece porunci. Printr-o strictă supunere ei sperau să obțină favoarea lui Dumnezeu, să ajungă la o sfințire pentru care Dumnezeu să-i poată binecuvânta și să-și împlinească făgăduințele pe care le făcuse. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Acel sistem de a căuta neprihănirea nu ar fi putut niciodată să funcționeze. Tot ceea ce a realizat a fost să aducă oamenii sub condamnare. Pavel se referă la aceasta ca fiind „slujba aducătoare de osândă”. (2 Corinteni 3:9).

Să observăm că poruncile erau desăvârșite. Pavel afirmă că legea era „sfântă, dreaptă și bună”. (Romani 7:12). Dar ca mijloc de a-i face pe oameni neprihăniți, ca și cale de a produce un comportament desăvârșit, legea era inutilă. Pavel spune: „Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege”. (Galateni 3:21).

„Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea”. (Romani 7:10).

Omul avea nevoie de neprihănire. Poruncile descriau și cereau neprihănirea. Așadar, care era problema? De ce a trebuit Dumnezeu să abolească vechiul legământ care era bazat pe legea scrisă pe pietre?

„Știm, în adevăr, că legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului”. (Romani 7:14).

Vechiul legământ nu a putut niciodată produce neprihănirea în om. Exista un conflict fundamental între cele două părți implicate, conflict care făcea imposibilă atingerea neprihănirii. Legea și-a făcut datoria cu credincioșie. De pe cele două table de piatră a proclamat neprihănirea și a pretins supunere. Dar nu erau decât cuvinte săpate în piatră, litere lipsite de viață care au ajuns la inimile depravate ale oamenilor firești și care cereau neprihănirea. Și

omul dorea neprihănirea. El a tot încercat să se supună unei legi sfinte, acelei legi desăvârșite, dar el era firesc. În această condiție nu exista nici cea mai mică șansă ca el să obțină vreodată neprihănirea prin supunere față de lege. Așadar, vechiul legământ, bazat pe legea scrisă nu a putut împlini niciodată marea nevoie a omenirii, motiv pentru care sistemul trebuia schimbat.

Așadar, în versetul 7 din capitolul 8 al epistolei către Evrei, ni se spune că exista o problemă cu vechiul legământ și datorită acestui lucru Dumnezeu a trebuit să introducă un al doilea.

„*În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea*”. (Evrei 8:7).

Să observăm că acest legământ care este numit „noul legământ” sau cel de-al doilea legământ este de fapt legământul cel veșnic. Este legământul prin care oamenii au fost mântuiți în toate veacurile, iar Pavel accentuează aceasta în Galateni 3:16, 17. Însă, în interacțiunea lui Dumnezeu cu Israel ca națiune, legământul care a fost făcut cu ei la Sinai a constituit primul legământ în termenii experienței lor ca popor. Așadar, Pavel spune că exista o problemă cu legământul și acesta este motivul pentru care trebuia schimbat. În Evrei 8:8-9, el ne spune clar care era acea problemă: „*Căci, găsind o problemă în ei, Dumnezeu a zis lui Israel: ,Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei’ zice Domnul*”. (KJV).

Oamenii erau deci problema. Vechiul legământ conținea o lege desăvârșită, una care era „sfântă, dreaptă și bună”. Dar cei cărora li se cerea neprihănirea erau „firești, vânduți sub păcat”. Sistemul nu putea funcționa pentru că legea și oamenii erau într-o desăvârșită opoziție. Supunerea era imposibilă în aceste condiții și astfel, Dumnezeu a trebuit să schimbe sistemul.

„*Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu*”. (Evrei 8:10).

Care este diferența între acest nou legământ și cel vechi? Ei bine, în cadrul legământului celui vechi cerințele lui Dumnezeu erau scrise pe o piatră. În cazul legământului celui nou, ele sunt scrise în inimă. În cel vechi, nu exista decât litera legii (cuvinte scrise), iar în cel nou există spiritul legii (realitatea vie a acelor cuvinte). În cel vechi, neprihănirea era numai descrisă și pretinsă, dar în cel nou neprihănirea este oferită prin Spiritul lui Dumnezeu care intră în inima credinciosului.

Vedeți, cele zece porunci descriu neprihănirea. Ele proclamă în cuvinte clare voia lui Dumnezeu pentru toată omenirea. Dar ele nu pot produce neprihănirea. Neprihănirea nu este obținută prin practicarea sau prin formarea obiceiurilor. Ea este o calitate a naturii, un aspect al vieții și nu poate fi primită decât prin naștere. În ceea ce-l privește pe păcătos, care este firesc și „vândut sub păcat”, singurul scop al legii este de a-l convinge de natura sa pe deplin stricată și de incapacitatea de a-și schimba condiția. Tot ceea ce poate face este să-l condamne pentru păcatul său, fără a-l putea elibera de acesta.

Adevărata sursă

Dacă trebuie să avem adevărata neprihănire, trebuie să găsim sursa neprihănirii. Trebuie să găsim locul în care se produce neprihănirea. Legea nu poate decât să descrie neprihănirea, dar ceea ce am nevoie este de a găsi locul în care neprihănirea însăși există ca realitate.

Să clarific ceea ce vreau să spun. Atunci când Isaac Newton a descoperit legea gravitației, a scris ceea ce descoperise, iar cuvintele acelea descriu modul în care funcționează gravitația. Chiar și în școlile de astăzi, elevii studiază numai acele cuvinte și se referă la ele ca fiind „legea gravitației lui Newton”. Dar nimeni nu este atât de prost încât să creadă că gravitația în sine este în cuvintele lui Newton. Ei știu că acele cuvinte constituie numai „litera” și că dacă doresc să găsească gravitația însăși, trebuie să caute în altă parte și nu în manualul respectiv. Cuvintele pot ajuta pe cineva să înțeleagă gravitația, dar nu s-o experimenteze. Aceasta este exact legătura pe care cele zece porunci o au cu neprihănirea. Ele pot descrie neprihănirea, dar nu o pot produce niciodată.

De asemenea, și apostolul Pavel afirmă: „*Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii...*”.

De aici descoperim că există o neprihănire care există „fără lege” și anume, fără litera legii. Nu este opusă legii, ci independentă de lege pentru că legea nu o poate produce. O persoană nu poate obține această neprihănire raportându-se la lege pentru că legea nu o are pentru a o oferi. Există un loc în care există neprihănirea ca o realitate vie. Ea nu este dependentă de împlinirea legii. Acest loc este Isus Hristos. (Romani 3:22; 2 Corinteni 5:21; Filipeni 3:9). Așadar, o persoană poate veni la Isus Hristos care este sursa neprihănirii, care este El Însuși legea vie, realitatea vie a tot ceea ce legea descrie, și acolo, în Hristos, poate găsi ca dar neprihănirea desăvârșită pe care o căuta. Acea pe care legea o pretinde, dar pe care nu o poate oferi.

Neprihănirea naturală

Gândiți-vă la următoarea întrebare: a fost legea făcută pentru Dumnezeu? A fost ceva inventat pentru a-L opri pe Dumnezeu din a face rău? De ce face Dumnezeu numai ceea ce este bine? Pentru că poruncile Îl opresc din a face rău? Ce idee ridicolă! Dumnezeu nu are nevoie de lege pentru a face binele. El este binele însuși, El este legea vie. Poruncile nu sunt decât o expresie a ceea ce El este. Atunci când o persoană L-a primit pe Hristos prin credință, chiar această viață a lui Dumnezeu devine a lui, prin Spiritul Sfânt. El devine părtaș de natură divină, adică natura lui Dumnezeu devine natura sa. Vedeți de ce nu mai are el nevoie să se raporteze la litera legii? El are acum mintea lui Hristos, natura lui Dumnezeu. Acum face ce este drept nu pentru că legea îi cere aceasta, ci pentru că Hristos trăiește în el și singura viață pe care o poate trăi Hristos este o viață sfântă, una care este într-o desăvârșită armonie cu legea.

Să presupunem că cineva găsește o fotografie a unei femei frumoase. El se îndrăgostește de ceea ce vede și astfel în fiecare zi îmbrățișează fotografia aceea. Îi vorbește, o sărută, o îmbrățișează și o ia cu el în pat noaptea. Cât de satisfăcut va fi? Deloc, cu excepția cazului în care este nebun. Tot ceea ce va face este să se frustreze pe sine datorită faptului că acea fotografie nu este decât o descriere, nu realitatea. Pentru a afla adevărata satisfacție el trebuie să găsească femeia adevărată. Fotografia are multe limite. Este o asemănare a realității, dar îi lipsesc multe, foarte multe calități ale originalului. Evident, fotografia poate fi folosită: îl poate ajuta pe bărbat să găsească persoana pe care o înfățișează, dar asta este tot ceea ce poate face. Și astfel, Biblia spune despre lege: „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. (Galateni 3:24). „Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea”. (Romani 10:4).

Atunci, pentru ce este legea?

Una din întrebările care se ridică atunci când studiem aceste lucruri este: de ce a instituit Dumnezeu sistemul legii? De ce a pus El în funcțiune un sistem care nu poate produce neprihănirea? Din nou Pavel ne oferă un răspuns clar și rațional: „Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”. (Romani 5:20). „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină ‚Sămânța’ căreia Îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor”. (Galateni 3:19).

Condiția în care se afla omul era lipsită de orice speranță. El era decăzut și pierdut, dar cum putea el ști aceasta? Cum putea fi condus să se vadă pe sine așa cum era de fapt, pentru a-l determina să caute un remediu? Acesta a fost unul din scopurile legii. Legea a apărut „ca să se înmulțească greșeala”, pentru ca „păcatul, prin poruncă, să se arate peste măsură de păcătos”. (Romani 7:13). Așa cum spune Pavel: „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege”.

Dar legea a servit și pentru un alt scop. A fost „adăugată din pricina fărădelegilor”. Pe măsură ce păcatul s-a înmulțit, iar inima păcătoasă a oamenilor a produs tot felul de atrocități, a fost nevoie ca omul să fie așezat sub disciplină, sub o lege. Chiar și printre cei care erau numiți „poporul lui Dumnezeu” a fost nevoie de un sistem care restrângea tendințele naturale ale inimii păcătoase. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a așezat pe Israel „sub lege”. El i-a așezat într-un sistem de guvernare în care legea domnea. Acesta nu este planul final al lui Dumnezeu, ci numai o „paranteză”. Un asemenea plan nu ar fi putut niciodată produce neprihănirea, dar era nevoie de a pune o restrângere asupra comportamentului natural al omului și astfel, legea „a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină ‚Sămânța’”. (Galateni 3:19).

Observați faptul că acest sistem trebuia să dureze numai „până când avea să vină ‚Sămânța’”. „După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”. (Galateni 3:25).

Slujitori ai lui Hristos

Deci, ceea ce am văzut în mod clar este faptul că noi nu mai suntem slujitori ai vechiului legământ. Poruncile care au fost scrise pe pietre (litera) nu pot constitui centrul lucrării noastre. Noi suntem făcuți slujitori ai noului legământ, nu ai literei, ci ai spiritului.

„Domnul este duhul...”. (2 Corinteni 3:17). Hristos Însuși constituie realitatea acestui nou legământ. El Însuși este realitatea vie a legii. El este realitatea a tot ceea ce descriau poruncile. Acum noi suntem slujitori nu ai faptelor moarte scrise pe pietre fără viață, ci ai realității vii către care aceste cuvinte indică. Hristos trebuie să fie centrul lucrării noastre. Hristos trebuie să fie totul și în toți. (Coloseni 3:11).

Legea stabilită

Atunci, care este relevanța celor zece porunci? Acum că ne-au condus la Hristos, sunt ele abolite? Știm că sistemul de guvernare fondat pe cele zece porunci a fost abolit (2 Corinteni 3:11, 13), dar înseamnă asta că cele zece porunci au fost de asemenea abolite? Absolut nu!

„*Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea*”. (Romani 3:31).

Atunci când Dumnezeu a dat poruncile lui Israel, El avea două scopuri. În primul rând, El a dorit ca ei să fie conștienți de adevărata lor condiție, să vadă cât de adânc integrat în natura lor era păcatul (Romani 7:10; 5:20), în așa fel încât ei să caute un remediu. (Galateni 3:24). În al doilea rând, a dorit să așeze o barieră comportamentului lor păcătos (Galateni 3:19). Le-a dat Dumnezeu un standard artificial de neprihănire pentru a-i convinge despre păcat și pentru a le arăta cum dorea El ca ei să trăiască? A spus Dumnezeu: „Aceasta este calea neprihănirii”, cu toate că ceea ce le-a dat nu era o descriere reală a neprihănirii? Bineînțeles că nu! Cele zece porunci, așa cum au fost scrise pe pietre, nu exprimau toate aspectele adânci ale legii lui Dumnezeu. Isus ne-a arătat că ele merg mult mai adânc decât ceea ce afirmă cuvintele la prima vedere (Matei 5:20-28), dar ele constituiau totuși o descriere veritabilă și adevărată a neprihănirii. Observați cuvintele lui Pavel: „*căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase*”. (1 Timotei 1:9, 10).

Pavel nu spune că legea a fost abolită. Există o categorie de oameni care are încă foarte mare nevoie de lege. Sunt cei fărădelege, neascultătorii etc. Ei au încă nevoie de regula legii pentru a preveni manifestarea deschisă a păcatului și pentru a-i conștientiza de adevărata lor condiție. Ei nu au venit încă la Hristos motiv pentru care au nevoie încă de îndrumător. Legea nu este făcută pentru „*cel neprihănit*”. De ce nu? Pentru că având neprihănirea lui Hristos (singura care există), cel neprihănit este prin natură în armonie cu legea. El a obținut neprihănirea care reprezintă scopul legii și a obținut-o fără lege. (Romani 3:21). Legea și-a făcut lucrarea și l-a condus la Hristos, dar acum, legătura lui nu mai este cu legea, ci cu Hristos. Însă, tot ceea ce legea pretinde este prezent în Hristos, care este legea vie, iar cel care a obținut cu adevărat neprihănirea lui Hristos va trăi, în Hristos, în desăvârșită armonie cu legea. (Romani 8:4; 3:31; 1 Ioan 2:6).

Lucrul acesta nu este dificil de observat. Dumnezeu nu i-a spus păcătosului: „Iată zece porunci. Ele îți arată cum trebuie să te comporți”. Însă, după ce păcătosul L-a găsit pe Hristos, El îi spune: „Acum nu mai este nevoie să crezi la fel”. Ce?! Asta înseamnă că atunci când un om este păcătos Dumnezeu îi așează un anumit standard de comportament și îi spune că dacă nu se supune este vinovat, dar imediat ce persoana devine creștin, atunci ceea ce era greșit pentru păcătos nu mai este greșit pentru creștin? Dar asta este o nebunie! Dacă Dumnezeu spune că ceva era greșit atunci când eram păcătos, atunci acel lucru rămâne greșit și dacă sunt sfânt. Diferența este că eu, ca și păcătos, încercam să împlinesc cele porunci, dar natura mea se opunea. Acum sunt în Hristos, iar natura Lui este natura mea. Întreaga mea viață este o expresie a lui Hristos. Nu am nevoie de reguli care să îmi ceară să trăiesc neprihănit. În El, acesta este cursul natural al vieții mele.

Calea orbirii

Ardeiaș Vlad, Martie 2011

Biblia descrie creștinul zilelor noastre ca pe un om al cărui caracter este ticălos, care a ajuns într-o stare nenorocită datorită acestui caracter, care este și sărac, atât de sărac încât nu are nici măcar haine cu care să se îmbrace, și pe deasupra tuturor acestora, mai este și orb. Nu ar fi însă imposibil de ajutat o astfel de persoană, dar cea mai mare nenorocire este că, în ciuda stării lui nenorocite, acest sărac orb, umblă pe stradă complet dezbrăcat și strigă cât îl ține gura: „*Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic...*”. (Apocalipsa 3:17). Sătul fiind de mulțimea ofertelor de ajutor care i-au fost făcute în trecut și pentru a preîntâmpina toate aceste sfaturi

„absurde”, cum le numește el, venite de la Unul care spune că este „credincios și adevărat” (Apocalipsa 3:14), repetă în gura mare: „*Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic...*”; orice încercare pe care o faceți de a-l ajuta pe sârmanul care-și pune singur viața în pericol umblând astfel pe stradă, este întâmpinată cu furie și cu aceleași cuvinte: „*Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic...*”.

Ce ați face cu o astfel de persoană? Ce ați crede despre ea? Cum i-ați descrie starea? Fie un nebun orb; fie un beat orb.

Diagnosticul Domnului Isus

În Matei 24:45-51, găsim pilda robului credincios și a robului necredincios. Pilda este adresată nu necredincioșilor, ci creștinilor, celor care s-au predat Domnului, căci robul necredincios Îl numește pe Cel care trebuie să revină „*Stăpânul meu*”. (vs. 48). Mai mult decât atât, pilda este în mod evident adresată acelor creștini a căror atenție este în mod deosebit îndreptată către revenirea Domnului, acelor creștini care își planifică viața în funcție de acest eveniment; i-am putea numi așadar „așteptători”.

Și pe aceștia, ca de altfel pe întreaga omenire, Domnul îi găsește ca fiind de două feluri: credincioși și necredincioși. Despre cel necredincios ne sunt oferite câteva detalii importante, detalii care ne vor ajuta să înțelegem cauza stării lui; ne vom opri asupra a două dintre acestea.

Domnul Isus spune că una din consecințele noii convingeri ale așteptătorului potrivit căreia Domnul său întârzie să vină, este că „*începe ... să mănânce și să bea cu bețivii*”. (vs. 49). Așadar, manifestarea nebunească a majorității creștinilor din ultimele zile descrisă în solia către Laodiceea se datorează „beției”. Observați, vă rog, că acest așteptător nu a început să meargă peste tot și să le spună oamenilor că Stăpânul lui întârzie să vină! Nu, nicidecum! El „...*zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină!”*”. (vs. 48). Cu gura el nu-și neagă apartenența religioasă, nu neagă doctrina bisericii de care aparține, ci continuă să predice aceeași doctrină a apropiatei reveniri a Domnului său, dar convingerea puternică din inima lui este aceea că ceea ce spune, este o minciună! Domnul Isus, adăugând la caracterizarea făcută în Apocalipsa 3:17, îi numește pe aceștia „fățarnici” sau „ipocriți”: „*Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”*”. (Marcu 7:6).

Ce fel de beție?

Asta înseamnă că așteptătorul nostru începe să meargă în discotecă și la bar, consumând băuturi alcoolice împreună cu bețivii? Cu toate că există și astfel de cazuri, nu la asta S-a referit Domnul aici.

Încercând să descrie starea majorității creștinilor dinaintea revenirii Sale, Domnul a comparat stilul de viață al acestora cu cel al acelor care au auzit solia lui Noe, și cu cel al locuitorilor Sodomei dinaintea distrugerii cetății. Să cercetăm cu atenție detaliile oferite în aceste pasaje profetice:

„*În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului*”. (Matei 24:38, 39).

„*Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului*”. (Luca 17:28-30).

Am putea întreba: „Ce este greșit în a mânca și a bea, în a te căsători, în a construi case și în a lucra pământul? Oare nu trebuie să mănânc și să beau pentru a trai? Nu Domnul este Cel care a instituit căsătoria și care a poruncit să lucrez șase zile? Atunci ce este rău în toate acestea?”

Vedeți, așteptătorul nu merge în bar, dar începe să trăiască asemenea oamenilor necredincioși. Convins fiind că Domnul său întârzie să vină, idealurile sale se schimbă: începe să trudească pentru a-și face viața de aici cât mai confortabilă și cât mai fericită, căci dacă Domnul întârzie, această viață va fi lungă. Și odată ce și-a aranjat căminul în mod confortabil, începe să trudească pentru copiii lui, să le „asigure un viitor”, să le pregătească și lor o casă, „o vie”, o afacere sigură, un mijloc de trai profitabil, ajungând astfel subiectul versetului 8 din Isaia 5: „*Vai de cei ce înșiră casă lângă casă și lipesc ogor lângă ogor...*”.

Dar, pentru că toate acestea trebuie să le realizeze în mijlocul acestei lumi, și pentru că și necredincioșii se

luptă pentru a atinge aceste scopuri, așteptătorul se vede nevoit să apeleze la mijloacele și căile necredincioșilor pentru a intra în posesia acestor „bunuri”. Astfel, dacă te uiți la viața unui pretins și declarat așteptător și la viața unui necredincios, singura deosebire evidentă se poate observa sâmbăta când, ca prin farmec, viața așteptătorului se schimbă pentru 24 de ore. Atât!

Cauzele acestei beții

Observați, vă rog, că motivul pentru care această categorie de creștini a ajuns în ignoranță în ceea ce privește revenirea Domnului, cauza pentru care acest eveniment îi ia prin surprindere și îi găsește complet nepregătiți este tocmai această „beție”:

„Dacă va începe ... să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acela va veni în ziua în care el **nu se așteaptă**, și în ceasul pe care **nu-l știe**...”. (Matei 24:49, 50).

Dar cum au ajuns „inimile” așteptătorilor în această stare? Ce a putut avea o putere atât de mare încât să schimbe atât de radical, atât de dramatic și cu consecințe atât de dezastruoase mințile acestor copii ai lui Dumnezeu? În același context, Domnul Isus ne avertizează astfel:

„Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot”. (Luca 17:32). Ce aspect din istoria ei ne-ar folosi în contextul subiectului? Ei bine, pe ea nu a omorât-o Dumnezeu pentru că nu L-a ascultat, așa cum se crede deseori. Nu, nicidecum! Nu a existat nici o magie în privitul înapoi. Nu faptul că și-a întors pentru o clipă privirea spre calamitatea care era în plină desfășurare a cauzat moartea ei.

Cuvintele îngerului au fost: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri”. (Geneza 19:17). Fiind deplin conștient de puterea de distrugere a fenomenului care urma să fie dezlănțuit, îngerul le-a poruncit să nu se oprească în apropierea cetății, „în vreun loc din câmpie”. Dacă ar fi făcut aceasta, pucioasa și focul urmau să aibă și asupra lor un efect mortal. În timp ce porunca de a nu se opri în apropierea cetății ce urma să fie distrusă viza trupurile lor, privitul înapoi viza mințile lor; cu alte cuvinte: „Nu te uita înapoi la ceea ce vei pierde în acest dezastru care va urma. Să nu regreți nimic”. Tot ceea ce soția lui Lot avea mai de preț (prieteni, rudele, agoniseala după o viață de trudă) rămăsese în Sodoma, și pentru că „unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră” (Luca 12:34), ea a plecat din Sodoma numai cu trupul, dar inima i-a rămas acolo. Acesta este motivul pentru care a început să privească cu regret și cu durere înapoi și, în timp ce Lot alerga cu copiii de mână, soția lui a încetinit pasul până când s-a oprit, rămânând prea aproape de locul dezastrului și, îndurerată de priveliștea pe care o vedea, a fost în final cuprinsă de cenușa vulcanică, de sulf și de celelalte elemente care au răbufnit din pământ.

„Luați seama **la voi** înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze **inimile** cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, **și astfel** ziua aceea să vină fără veste asupra voastră”. (Luca 21:34).

Singurul lucru pe care Dumnezeu ni-l cere este inima: „Fiule, dă-mi inima ta...” (Proverbe 23:26). Însă, datorită noii convingeri a așteptătorului, convingere care s-a cuibărit în inima lui privitor la revenirea Domnului, Isus este acum mai departe de el ca niciodată, iar inima începe să caute altceva. Așteptătorul este astfel absorbit de căutarea confortului în această viață. Curând este prins în vârtejul lucrurilor „necesare”: o mașină mai puternică sau mai nouă, o casă mai mare sau „mai în centru”, un computer mai performant, etc. Dar el trebuie să plătească toate acestea cu timp care înseamnă viață; timpul trebuie convertit în bani pentru a plăti toate aceste „necesități”, și astfel, fără să bage de seamă, așteptătorul își prelungește programul de muncă sau își caută o a doua slujbă, copiii sunt încredințați instituțiilor, timp pentru familie nu mai este decât în concediu și, ce este cel mai grav, pe Dumnezeu Îl privește în ochi numai sâmbăta, și asta în fericitul caz în care mai are puterea fizică necesară pentru aceasta, de cele mai multe ori, sâmbăta transformându-se într-o „zi de odihnă” după truda săptămânii. „Lumea” a intrat astfel în inima așteptătorului, generând starea de beție.

Un paradox

Această stare a devenit atât de evidentă mai ales în ultimii ani, încât nu cred că ar exista mulți care să o contrazică sau care să nu o fi observat. Ceea ce este însă paradoxal este că, în ciuda conștientizării generale a uscăciunii din biserică și din viețile credincioșilor, majoritatea covârșitoare continuă să meargă în aceeași direcție. Pretutindeni unde ne îndreptăm privirile, nu vedem decât un creștinism lipsit de putere, creștini în viețile cărora

păcatul abundă și care se consumă în lupta „*cu îngrijorările vieții acesteia*” (Luca 21:34). Și, cu toate că în fiecare seară înainte de a adormi (sau cel puțin în fiecare sâmbătă) sunt cuprinși de conștientizarea lipsei din viețile lor, continuă să meargă pe același drum, în aceeași direcție.

Ce poate avea o asemenea putere încât să-i țină pe acești oameni prizonieri pe calea morții sigure? Ce îi determină să continue zi după zi, an după an către pierzare, mergând la pas împreună cu familiile lor și ignorând atât avertizarea Părintească, dar și realitatea care o confirmă?

O altfel de betie

Motivul pentru care inițiativa Domnului de a-l vindeca pe așteptătorul laodiceean rămâne la nivel de sfat, este „**că zici:** „*Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic’ și nu știu că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...*” (Apocalipsa 3:17). Cu alte cuvinte, imaginea despre sine și desăvârșita ignoranță a propriei stări constituie piedicile în calea Domnului.

Din momentul convertirii mele, timp de mulți ani am fost „hrănit” de biserica de care aparțineam cu ideea că „noi avem tot adevărul și acesta este motivul pentru care suntem biserica lui Dumnezeu”. Îmi amintesc deseori, cu regret și durere în inimă, de atitudinea pe care o aveam de fiecare dată când aveam ocazia de a studia Scriptura împreună cu creștini din alte denominațiuni. Îi priveam ca pe niște victime și mă simțeam net superior lor. La începutul fiecărei întâlniri de studiu, îi priveam și zâbeam: știam că nu vor putea sta în fața argumentelor pe care **noi** le aveam; doctrina și experiența îmi ofereau această siguranță. Nimeni nu putea rezista în fața doctriinelor noastre: noi aveam tot adevărul. Și, cu toate că în cele mai multe cazuri chiar așa se întâmpla, eu am sfârșit prin a-i disprețui pe toți cei care nu acceptau doctrinele pe care le dovedeam din Biblie și prin a fi peste măsură de îngâmfat, cu toate că eram pe deplin conștient de viața lipsită de putere și plină de păcat pe care o trăiam. Într-o zi, însă, am descoperit într-un cunoscut pasaj biblic, un lucru care m-a uimit.

În Matei 2:1-13 ne este descrisă istoria magilor care L-au găsit pe Domnul. După ce au fost conduși într-un mod minunat până în Israel, aceștia au mers direct la palatul regal, presupunând că acolo trebuie să caute un Rege nou-născut. Împăratul este foarte tulburat însă de această informație și, fiind în necunoștință despre acest eveniment despre care acești înțelepți vorbeau, apelează la cei despre care știa că ... aveau „tot adevărul”. „*Toți preoții cei mai de seamă și cărturarii*” (vs. 4) sunt treziți de soldații de la palat, cu ordinul de a se prezenta imediat la împărat. În scurt timp, toți sunt adunați, iar împăratul îi întreabă „*unde trebuia să Se nască Hristosul*”. (vs. 4). În mod uimitor, preoții și cărturarii au știut exact unde să deschidă Scriptura: la Mica 5:2, oferind astfel informația corectă. Apoi au mers probabil și și-au continuat somnul. Uimitor! Cei care urmau să-L condamne pe Hristos și lucrarea Lui, cunoșteau profeția, înțelegeau Biblia, aveau adevărul.

Începând să studiez despre acest lucru, am fost și mai uimit când am realizat faptul că marea majoritate a celor care au obținut practic ceva de la Dumnezeu și ale căror istorii sunt consemnate în Biblie, au fost fie păgâni, fie țărani, oameni simpli, ignorați în ceea ce privește doctrinele, detaliile despre adevărurile Scripturii, uneori chiar și în ceea ce privește adevărurile elementare ale credinței creștine.

Aceasta este chiar ceea ce Domnul a subliniat în cuvântarea pe care a ținut-o în sinagoga din Nazaret: „*Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni, și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la nici una din ele, în afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei; și totuși nici unul din ei n-a fost curățit, în afară de Naaman, Sirianul*”. (Luca 4:25-27). Cu alte cuvinte, El i-a întrebat: „Cum se face că nici unul dintre voi, care aveți Scriptura și care pretindeți a fi poporul lui Dumnezeu, nu a fost vindecat de lepră pe vremea lui Elisei, și la nici unul dintre voi nu a fost trimis Ilie? Dacă voi aveți tot adevărul, dacă voi sunteți biserica lui Dumnezeu și poporul Lui sau rămășița, cum se face că Dumnezeu nu Se manifestă în mijlocul vostru?”

La această cerere de a lăsa deoparte doctrinele și de a demonstra practic prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, nu numai că nimeni nu a avut nici un cuvânt de spus, dar Biblia spune că „*toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate, și L-au dus până în sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos în prăpastie*”. (Luca 4:28, 29).

Domnul Isus face astfel o deosebire clară între credință și cunoaștere. Dacă creștinul va rămâne la înțelegerea

și acceptarea rațională a unor adevăruri biblice, nu va fi ajutat cu nimic. Numai acceptarea mentală și adeziunea verbală la adevărul Bibliei, nu schimbă cu nimic natura despărțită de Dumnezeu cu care ne naștem cu toții, nu face nicidecum dintr-un păcătos, un copil al lui Dumnezeu care are în el viața lui Hristos.

Însă și eu, asemenea majorității creștinilor de azi, gândeam: „Cu toate că viața mea este controlată de păcat, cu toate că trăiesc asemenea tuturor necredincioșilor, cu toate că nutresc aceleași dorințe ca și ei și folosesc aceleași mijloace ca și ei, eu am tot adevărul. Nu se poate să nu fiu copilul lui Dumnezeu! Nu se poate ca Dumnezeu să nu fie cu mine! Noi avem tot adevărul și astfel Dumnezeu trebuie să ne accepte ca singura Lui biserică!”. Ce sunt aceste gânduri, dacă nu chiar ecoul strigătelor celor din vechime: „*Tatăl nostru este Avraam*” (Ioan 8:39)?

Naaman, sirianul

Pornind de la cuvintele Domnului Isus rostite în sinagoga din Nazaret, am deschis din nou Scriptura la 2 Regi 5, locul unde este relatată istoria lui Naaman. Și pentru că ceea ce l-a ajutat să obțină o binecuvântare, despre care nu ni se spune că vreun alt leproș evreu din vremea lui ar fi obținut-o, a fost credința, întreb: care credință? Credința că legea celor 10 porunci trebuie respectată? Credința că Sabatul Biblic este ziua a șaptea a săptămânii și anume sâmbăta? Credința că evreii erau adevăratul popor al lui Dumnezeu? A renunțat el la naționalitatea lui pentru a deveni evreu? Nu, nimic din toate acestea, ba dimpotrivă!

Este uimitor de observat cererea pe care Naaman a adresat-o lui Elisei înainte de plecarea sa spre casă. După ce a fost vindecat de lepră și după ce i-a mulțumit profetului pentru ajutor, Naaman spune ceva ciudat: „*Iată totuși ce rog pe Domnul să ierte robului tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine acolo și se sprijină pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon: să ierte Domnul pe robul tău, când mă voi închina în casa lui Rimon!*” (2 Regi 5:18).

Așadar, Naaman era un închinător la idoli! În mod clar, călca porunca a doua, și astfel toate cele zece porunci! Cum se poate ca un idolatru să fie vindecat de Dumnezeu? Probabil că dacă am fi azi martorii unei asemenea minuni, am pune-o pe seama unei alte puteri, și suntem cu toții conștienți de implicațiile acestei ignorante atitudini.

Ceea ce este însă și mai straniu, este răspunsul profetului: „*Du-te în pace*”. (2 Regi 5:19). Cum se poate așa ceva? După ce acest păgân se apropie de Dumnezeu și este atât de mult binecuvântat, cere să-i fie îngăduit să se închine la idoli mai departe, iar profetul îi spune că va avea pace? Însă, spre deosebire de mulți dintre noi, Elisei a înțeles că acesta era nivelul de înțelegere al lui Naaman, dar că inima lui era predată Domnului. Naaman a făcut alegeri de a se nega pe sine, de a-și pune în pericol slujba, propria viață și chiar cea a familiei sale datorită încrederii în Dumnezeu. Acest „păgân” s-a încrezut în Dumnezeu, în ciuda înțelegerii limitate pe care o avea în ceea ce privește caracterul legii lui Dumnezeu și astfel a primit ceea ce nici unul dintre cei care aveau o înțelegere corectă asupra legii, nu au reușit să obțină în vremea lui.

Calea orbirii

Așteptătorul laodiceean nu are nici o șansă în starea în care este. Spre deosebire de alte stări descrise în mesajele către alte biserici din Apocalipsa, capitolele 2 și 3, în această stare Domnul nu găsește absolut nimic bun. Combinația dintre beția generată de spiritul lumesc și cea spirituală este cu desăvârșire mortală: așteptătorul este plin de încredere în sine datorită doctrinelor pe care le mărturisește cu gura, în timp ce inima și mintea îi sunt pline de spiritul acestui veac. Singura lui șansă de salvare este de a-și îndrepta atenția spre Cel care-l iubește. Despre ceea ce presupune practic aceasta vom studia în numărul următor al revistei „Divina Vindecare”, în cadrul articolului „Calea luminii”.

Introducere

la lucrarea „Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință”

Ardeiaș Vlad

În următoarele numere ale revistei vom publica fragmente din lucrarea „Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință”, scrisă de G. C. Bevington.

La început, am privit cu suspiciune cartea, și asta datorită faptului că autorul, care a trăit la sfârșitul secolului 19, nu a avut nici o legătură cu adventismul, și totuși relatează experiențe extraordinare. Însă, pe măsură ce înaintam în lectură și în studiul biblic în paralel, Domnul îmi descoperea din ce în ce mai clar faptul că înțelegerea și acceptarea doctrinelor Bibliei nu este credință, ci ele sunt menite să conducă la credință. Apoi Domnul mi-a amintit de Naaman sirianul, de văduva din Sarepta Sidonului și de faptul că „... în capitolul optsprezece din Apocalipsa *poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilon. Conform acestui text, mulți oameni din poporul lui Dumnezeu se găsesc încă în Babilon. Dar în care grupări religioase se găsește acum cea mai mare parte dintre urmașii lui Hristos? Fără îndoială, în diferitele biserici care mărturisesc credința protestantă”.* (GC 383).

Astfel, prejudecățile mi-au fost eliminate, iar cartea s-a dovedit în final a fi o mare binecuvântare. Acesta este motivul pentru care va fi publicată aici.

Acum, câteva cuvinte despre autor: G. C. Bevington s-a născut într-o familie metodistă, iar tatăl lui a fost predicator metodist, dar care s-a dezis de credință înainte ca autorul să se fi născut. De când a fost mic, a fost foarte bolnav, astfel încât nu a putut merge la școală decât la vârsta de zece ani. Mama lui a fost creștină și s-a rugat mult pentru copii, ceea ce a dus la convertirea lor, după cum autorul mărturisește mai târziu. Ea a fost cea care, cu lacrimi în ochi, l-a rugat să-i promită că nu va intra niciodată într-un bar.

Cu toate că nu specifică, din context se subînțelege că autorul a fost metodist, însă experiența lui a fost a unui om care avea o legătură personală cu Dumnezeu și care nu răspundea în fața nici unei alte autorități. Deseori pomenește despre „Misiunea” în cadrul căreia desfășura lucrarea misionară pentru săraci, dar de fiecare dată îl descoperim fiind călăuzit de Dumnezeu în mod direct, în cele mai mici detalii ale lucrării misionare. Nu pomenește nimic despre vreo denotațiune anume, iar eforturile sale constante erau de a-i ajuta pe oameni nu numai să vadă dragostea lui Dumnezeu, dar să se și predea lui Isus și să intre în ceea ce el numea „școala sfințirii”.

Trebuie să mărturisesc că experiențele acestui misionar mi-au lărgit perspectiva de înțelegere a unor texte biblice cum ar fi: „*Stăruieți în rugăciune.*” (Romani 12:12), „*Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase.*” (Luca 18:1) sau „*El (Domnul) îți vindecă toate bolile tale...*” (Psalmul 103:3).

În unele locuri, terminologia pe care o folosește nu este cea cu care noi suntem astăzi obișnuiți, dar sper ca aceasta să nu constituie un impediment pentru cititori. Trebuie ca cititorul să rețină faptul că această lucrare nu și-a propus să trateze doctrine, ci să slăvească pe Dumnezeu prin viața unuia care, la vârsta de 72 de ani, mărturisea: „*Dumnezeu m-a chemat să lucrez printre cei mai săraci oameni, dintre care numai puțini au intrat vreodată în biserică. Așadar, de la bun început, viața mea a fost pe deplin o viață a credinței*”.

Dorința și rugăciunea mea către Tatăl nostru este ca aceste fragmente să constituie pentru fiecare cititor cel puțin o binecuvântare la fel de mare cât au fost pentru mine și să vă conducă spre experiențe mai îndrăznețe decât ați avut până acum.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 1 –

G.C. Bevington

Pentru că această carte urmărește să expună rezultatele sfințirii, cea de-a doua lucrare binecuvântată, mă voi referi numai la întâmplările care au avut loc ca rezultat al sfințirii pe care am primit-o în St. Louis, în urmă cu 32 de ani, la etajul al patrulea al unei clădiri cu șase etaje, după nouă ani de agonie sufletească, luptându-mă și zbatându-mă. Fiecare persoană sfințită intră într-o școală, nu numai o școală a sfințirii, ci o școală sfântă.

În urmă cu 32 de ani, am intrat în această școală sfântă. Prima lecție pe care am învățat-o în această școală a fost în Cincinnati, timp de câțiva ani. Am tot învățat și m-am schimbat, cu toate că nu am fost pe deplin conștient de ceea ce se întâmpla.

Prima rugăciune îndrăzneață

Doresc să vă relatez o întâmplare care s-a petrecut în acea perioadă. Obişnuiam să ne întâlnim într-o căsuță pentru a ne ruga, obicei ce a dat multe rezultate bune. Îi rugam pe cei mai apropiați de la Misiune să ne întâlnim pentru a ne ruga înainte ca întâlnirea de rugăciune să înceapă. Într-o seară am fost călăuzit să fiu cumva mai insistent. Am spus: „Fraților, câți dintre voi sunt dispuși să formeze un cerc și să intre într-un legământ pentru cel puțin un suflet, de vreme ce n-am văzut nici unul mântuit sau sfințit de mai multe întâlniri încoace?”. Am considerat că venise timpul pentru a face câțiva pași mai insistenți. Am petrecut un timp binecuvântat în casa unei surori care avea o vârstă apropiată de a mea și care era văduvă, iar eu eram necăsătorit.

Pe măsură ce timpul trecea, un frate mi-a șoptit: „Unde este sufletul despre care ai vorbit?”, de vreme ce nici un păcătos nu era în cameră. Am spus: „Va veni curând”. Iar întâlnirea a continuat cu căldură. S-au înălțat multe rugăciuni și am petrecut un timp binecuvântat. Din nou, fratele mi-a șoptit: „Unde este păcătosul acela?”. Am răspuns: „Va fi aici”. În final, întâlnirea s-a încheiat la ora 22:00, iar cei care formaseră cercul au început să-și ia paltoanele și să se pregătească de plecare. Dar eu am rămas pe scaun, cu capul plecat, rugându-mă pentru acel păcătos.

Curând, un frate care nu participase în acel cerc a venit și a spus: „Nu mergi acasă?”. Am rămas tăcut, în timp ce mai mulți mi-au vorbit, știind că proprietara casei era necăsătorită și eu la fel. Au schimbat câteva priviri între ei după care au plecat, lăsându-mă acolo cu femeia. Am simțit stânjeneala, dar nu mi-am putut deschide gura, nu am putut oferi nici un motiv pentru rămânerea mea acolo după ce toți plecaseră, mai puțin această văduvă împreună cu fata ei de șapte ani. Nu am îndrăznit să-mi ridic capul, și tot ceea ce am putut face a fost să mă rog și să mă prind de fâgăduință. Am spus: „Doamne, Tu m-ai îndemnat să fac acest legământ, și iată-mă aici”. Cu toate că mi-aș fi dorit să-i explic femeii de ce stăteam acolo, nu mi-am putut deschide gura. Am stat împreună acolo, ea înfiorată, iar eu perfect tăcut. Ceasul a bătut ora 23:00. Am spus: „Doamne, mai este încă o oră rămasă pentru legământul nostru pentru acel suflet”. Ceasul a bătut ora 23:30. Am spus: „Doamne, numai 30 de minute rămase pentru acel suflet”. Casa era așezată chiar lângă trotuar, și abia că am apucat să termin de rostit ultima propoziție, că ușa aproape că a zburat din țâțâni. Femeia a sărit, a strigat și a fugit în bucătărie, în timp ce, în casă, a căzut un beat, tolănindu-se pe podea. În clipa în care l-am văzut prăvălindu-se înauntru, o voce mi-a spus: „Iată-l pe omul tău”. Așadar, am sărit și am încercat să-l trag înauntru; dar era atât de beat încât părea lipsit de viață. Femeia, văzând ce s-a întâmplat și fiind cumva îngrijorată pentru covorul ei, a venit și a spus: „Aruncă-l afară!”. „Soră, acesta este răspunsul la rugăciunea noastră”, am spus. „Ei bine, eu nu-l las pe covor cu toată mizeria asta”. Am spus: „Soră, așează-te pe genunchi și prinde-te de Dumnezeu! Avem numai 25 de minute pentru a-l avea pe acest om mântuit”. Ea a spus: „Dumnezeu nu poate face nimic cu un bețiv”. Am zis: „Soră, roagă-te!”.

M-am așezat cu fața la pământ și cu picioarele la ușă. Și curând, am zis: „Oh, Doamne, au mai rămas numai 18 minute”. Ea a spus: „Ce vrei să spui cu 18 minute și 25 de minute?”. Am spus: „Prinde-te de Dumnezeu pentru omul acesta, și-ți voi explica mai târziu”. Curând, el și-a ridicat mâna și a spus: „Unde sunt? Ce caut eu aici?”. „Îl găsești pe Dumnezeu aici. Dumnezeu te va transforma într-un om serios”. „Ei bine, cred că El a făcut lucrul acesta acum”, și și-a ridicat mâna și a spus: „Sunt un om religios!”. Am spus: „Nu, nu ești!”. „Ba da; sunt”, a răspuns el, clătinându-se. Am spus: „Așează-te jos și pocăiește-te și strigă cu putere la Dumnezeu pentru mântuire, căci numai demonul beției a fost alungat din tine”. Am avut ceva dificultăți în a-l ajuta să vadă așa cum vedeam noi, dar ne-am rugat cu stăruință Domnului să-i arate, ceea ce El a și făcut; și astfel, curând, omul era jos, rugându-se pentru milă. Eu mi-am ridicat privirea și am spus: „Doamne, numai 11 minute. Doamne, ajută-l să meargă până la capăt. Condu Tu acest caz până la final”. În timp ce stăteam cu fața la pământ și mă rugam, slava a venit peste noi. Femeia a simțit-o și a strigat, iar omul a sărit, m-a prins și m-a purtat prin toată camera. Totul era terminat la 3

minute înainte de miezul nopții. Amin! Așadar, merită să te încrezi în Dumnezeu. Fostul bețiv a fost un om serios timp de trei ani, după care Dumnezeu l-a luat la El în cer. Aceasta a fost prima acțiune cutezătoare în acea direcție hotărâtă; dar, pe măsură ce Dumnezeu răspundea, am mai trecut prin câteva isprăvi similare, toate în Numele Lui, căci El face potrivit cu ceea ce a promis.

Cel care vede în ascuns

Am să vă relatez încă o întâmplare petrecută în cadrul lucrării din Cincinnati. Acolo am primit haine pentru săraci și le-am distribuit. Eram în Mt. Lookout, o suburbie a orașului Cincinnati, și o soră mi-a dat ceva îmbrăcăminte. În câteva săptămâni, am observat că unul dintre membrii noștri cei mai puternici nu mai venise de mai bine de o săptămână, așa că am mers să văd care era problema. Am găsit-o pe sora spălând și i-am amintit că trecuseră câteva întâlniri fără ca ea să fie prezentă, ceea ce era neobișnuit. Era o femeie săracă, cu trei copii, trebuia să plătească chirie, dar care nu ne-a îngăduit niciodată să o ajutăm, căci noi obișnuiam să-i ajutăm pe cei care se găseau în situații similare. În timp ce părea stânjenită la gândul de a-mi împărtăși motivul absenței ei, am observat că purta niște încălțări foarte vechi, și am spus: „Soră, aceștia sunt cei mai buni pantofi pe care îi ai?”. Înroșindu-se, mi-a întors spatele, dându-mi de înțeles că într-adevăr, aceia erau cei mai buni pantofi pe care-i avea; dar, în final, a spus: „Frate Bevington, trebuie să recunosc că aceștia sunt cei mai buni. Mă aștept să primesc o pereche de pantofi săptămâna viitoare, căci eu trebuie să-mi țin copiii îmbrăcați și hrăniți, indiferent de nevoile mele”.

Am revenit în camera unde găzduiam; era joi seara și am început să mă rog pentru o pereche de pantofi noi pentru ea; nu mai aveam nici o pereche care ar fi fost bună pentru ea, motiv pentru care m-am rugat pentru încă o pereche. Am insistat în rugăciune. În final, m-am uitat la ceas și era 04:02 dimineața. Mă rugasem timp de 10 sau 11 ore. Atunci am căzut din nou cu fața la pământ și în 30 de minute am văzut o pereche de pantofi de femeie, care erau și noi! Era vineri, aproape de ora 07:00 dimineața. Am mers la masă pe deplin satisfăcut de faptul că totul va fi bine în ceea ce privește perechea de pantofi pentru întâlnirea de vineri seara; atunci aveam în mod regulat serviciul de evanghelizare. Când am revenit, am întârziat puțin și nu am mers la misiune până la ora 10:00 dimineața, ci am mers în camera de rugăciune. Unul din educatorii de la grădiniță a ieșit afară și a spus: „Este o doamnă care dorește să vorbească cu tine”. A venit pe coridor și a spus: „Frate Bevington, în această dimineață am cumpărat o pereche de pantofi, dar unul dintre ei este cu cel puțin două numere mai mare decât celălalt. Arată ca și când ar fi pereche, dar nu pot fi. Cei pe care i-am probat la magazin mi se potriveau perfect. Apoi, când m-am apropiat de acest loc, m-am gândit să intru și să-i văd pe copiii de la grădiniță și, în timp ce așteptam să mă întâlnesc cu tine, m-am gândit să mă încălț cu pantofii cei noi și să-i port până acasă, dar am descoperit că unul este clar prea mare”. Am spus: „Slavă Domnului! Noaptea trecută m-am rugat toată noaptea pentru o pereche de pantofi și cred că aceștia sunt”. „Da, dar, frate Bevington, este atât de jenant să oferi cuiva o asemenea pereche de pantofi, iar eu nu vreau să-i iau înapoi”. (Era prea mândră să facă asta și s-a gândit că poate eu reușesc să fac un bine cu ei). Am spus: „Este o femeie săracă ce are nevoie de pantofi, și cu siguranță poate să pună ceva în vârful celui mai mare, iar cel mic, cred că i se potrivește de minune”. „Atunci, te rog să-i iei”.

Dar eu doream ca ea să o viziteze pe acea femeie gândind că ar fi putut-o ajuta și din alte puncte de vedere. Așa că am insistat să ia pantofii, căci oricum trebuia să treacă prin zona în care locuia femeia pentru a ajunge la tramvai. În final, a luat pantofii și a pornit spre locuința femeii pe care a găsim-o călcând haine. S-a prezentat și a spus: „Fratele Bevington m-a trimis aici cu o misiune jenantă”. A scos pantofii, fără a-i spune femeii că unul era mai mare decât celălalt. Tot timpul a vorbit despre pantofi și despre alte lucruri, în timp ce femeia se tot gândea: „Ce voi face? Nu pot purta acești pantofi, căci piciorul meu drept este cu două numere mai mic decât cel stâng, și nu mă simt bine să-i spun”. Dar s-a gândit să-i ia și să-i schimbe. Sora a plecat spre casă, dar a fost îndemnată de gândul că trebuie să-i spună femeii, așa că a revenit și i-a spus despre condiția pantofilor. Femeia a început să râdă din toată inima și a spus: „Care este mai mare?”. „Cel stâng”. Atunci a început să râdă și mai tare, și a spus: „Hei, hei, hei! Cu siguranță că Dumnezeu înțelege toate lucrurile, căci piciorul meu stâng este cu aproape două numere mai mare decât dreptul. Iată că am primit tocmai ce mi-am dorit. Oh, slavă Domnului!”. Eu nu am știut nimic despre diferența de mărime a picioarelor ei, dar Dumnezeu știa, și vedeți cum a lucrat pentru a-mi răspunde la rugăciunea din toată noaptea precedentă? Nu este asta suficient pentru a ne convinge că Dumnezeu Își înțelege pe deplin lucrarea? Eu spun că da. Tu ce zici?

Câteva precizări

Principalul scop al acestei cărți este de a-L prezenta pe Dumnezeu ca Vindecător, iar întâmplările descrise aici au scopul de a stimula încrederea în Dumnezeu ca Vindecător, dar și ca Cel ce răspunde și în alte circumstanțe; căci dacă vom primi vindecarea sau dacă altcineva o va primi, trebuie să credem Biblia, trebuie să-L credem pe Dumnezeu, căci vindecarea este prezentată în Ispășire. Mă simt îndemnat să vă ofer câteva versete biblice despre vindecare și despre condițiile de dinainte și de după aceasta:

1. Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său: Exodul 15:26; 23:20-25; Deuteronomul 7:17; Numeri 21:8, 9.
2. Supunere versus nesupunere: Deuteronomul 28:1-30; Psalmul 107:17-21; Evrei 10:28.
3. Dorința lui Dumnezeu de a-Și vindeca copiii: Matei 8:1-17; Marcu 1:41; Luca 5:13; Evrei 10:7; Ioan 4:34.
4. Vindecarea în Ispășire: Psalmul 103:3; Matei 8:17; Isaia 53:4, 5.
5. Dovada divinității lui Hristos necesară acum ca în orice alt timp: Marcu 2:10; Matei 9:28, 29; Ioan 4:46-54; 5:10-19.
6. Pâinea copiilor și dreptul lor: Matei 15:22-28; Marcu 7:29, 30.
7. Mărturisirea lui Hristos despre El Însuși: Luca 4:16-21; 7:19-23; Ioan 6:62, 63.
8. Mărturisirea lui Petru despre Hristos: Fapte 10:38, 39.
9. Misiunea lui Hristos pentru biserica Sa: Matei 9:35; 10:19; 28:18-20; Marcu 16:14-20.
10. Îndrumarea dată bisericii: Iacov 5:13-16.
11. Credința în Dumnezeu: 1 Ioan 5:11-16; Marcu 11-12-27; Psalmul 4:5, 6.
12. Rugăciunea credinței: 1 Ioan 3:18-24; Marcu 11:24; Matei 21:22; 28:19,20; Iacov 1:6, 8; Ioan 11:22.
13. Credință, nu vedere: Matei 8:8-13; Romani 4:17-25; Evrei 11.
14. Arvuna vieții Sale înviate: Romani 8:11; 1 Corinteni 3:16, 17.
15. Bucură-te și arată-ți credința: 2 Cronici 20:21.
16. Credința îți va fi încercată: Iacov 1:2, 4; 1 Petru 1:7.
17. Cei care au eșuat în a păstra vindecarea: Marcu 4:17-25; Luca 8:13.
18. Un adăpost sigur: Psalmul 91.

Tendința acestui veac este ca, în multe aspecte ale vieții, supranaturalul să fie complet ignorat, iar evenimentele să fie atribuite cauzelor naturale. Acest raționalism este promovat de erudiți, atribuind supranaturalul în mare măsură omenescului și lăsând Duhul Sfânt de-o parte. Sper că veți studia toate versetele de mai sus și să vedeți dacă aveți dreptul de a atribui minunile numai timpurilor apostolice. Dacă cititorul nu va crede aceste versete și mărturiile din aceste zile, atunci voi spune și eu: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți”. (Luca 16:31). Faptul că există învățători falși împotriva vindecării divine, nu reprezintă un argument împotriva acesteia, căci astăzi există profeți falși ca în toate veacurile. În toate timpurile au existat mai multe religii, dar mulțumim lui Dumnezeu că sunt unii care privesc dincolo de ceea ce se vede și prind astfel adevărurile Evangheliei, și obțin astfel vindecare în ciuda opoziției. Îmi amintesc că am fost chemat într-un cămin pentru a mă ruga pentru o soră care era la pat de nouă ani. A fost salvată, dar soțul ei era un necredincios radical. A venit de la câmp și mi-a poruncit să ies afară. Am ieșit, dar m-am strecurat într-un hambar; și, în ciuda lui, am stat acolo 72 de ore. Dumnezeu a ridicat-o pe sora astfel încât la 12 ore după ce El a atins-o, a pregătit cina și l-a invitat pe soț în casă și a mers la pârâu pentru a lua o găleată de apă și pentru a-l întâlni. Când l-a întâlnit, el era cu sufletul zdrobit, a venit la hambar și m-a găsit acolo. Apoi s-a rugat și a obținut mântuirea.

Vindecarea nu este numai spre beneficiul celui bolnav, ci influența este mult mai mare. Doctrina vindecării divine stă în picioare în ciuda celor care obiectează. Atunci când Mântuitorul nostru a fost pe pământ a spus că hristoșii falși și profeții falși se vor ridica și-i vor amăgi dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. (Marcu 13:22). Dr. J. A. Dowie din Chicago pare să fi împlinit această profeție, căci Mântuitorul nostru a făcut mai mult decât de a sugera că profeții falși vor vindeca bolnavii, vor scoate afară demoni și vor face multe minuni. Trebuie să reținem că o lucrare bună, demoni scoși și trupuri vindecate nu dovedesc nicidecum o persoană ca fiind un adevărat profet, căci și profeții falși pot face acestea și vor avea obrăznicia de a se mândri cu ele în fața lui Hristos, posibil la ziua judecății. (Matei 7:22).

Un alt exemplu al împlinirii profeției biblice este așa numita „știință creștină” (un profet fals). Dar, în ciuda tuturor acestor doctrine și învățături, unii oameni sunt vindecați prin Isus, iar El este slăvit. „Știința creștină” afirmă că nu poate exista păcat; totul este în minte, motiv pentru care nu există durere, suferință, boală. Ceea ce pare așa, este numai în minte. Aceasta este solia așa numitei „științe creștine”. Cei bolnavi, cei suferinzi, cei în durere trebuie să-și scoată acest rău din gândirea lor. „Cum se simte bunicul tău în această dimineață, Bridget?”, l-a întrebat un propovăduitor al „științei creștine” pe un băiat irlandez. „Încă este chinuit rău de reumatism, mamă”, a replicat băiatul. „Crezi că este reumatismul? Nu există așa ceva”. „Da, mamă”, a răspuns copilul. Câteva zile mai târziu, s-au întâlnit din nou. „Bunicul tău încă persistă în amăgirea lui că are reumatism?”. „Nu, mamă; sârmanul bătrân crede că a murit. Îl înmormântăm azi”. Asta e! Vindecarea divină și „știința creștină” nu au nimic în comun. Vindecarea divină nu este imaginară. Nu este exercitarea puterii voinței. Nu este vindecarea prin puterea minții. Nu este spiritualism. Nu este imunitate față de moarte sau față de boală, căci cei care cred în vindecarea divină se îmbolnăvesc; și atunci când își sfârșesc lucrarea, mor. Nu este numai o presupunere și nici o indiferență față de voia lui Dumnezeu. Este lucrarea directă a puterii lui Dumnezeu asupra trupului.

Cineva mi-a spus cu ceva timp în urmă: „Ei bine, frate Bevington, presupun, din învățătura ta, că tu nu vei muri niciodată, căci tu spui că Dumnezeu vindecă și că El răspunde rugăciunii. Deci tot ceea ce trebuie să faci este

să te rogi, iar El te vindecă și nu vei muri niciodată”. I-am amintit de o întâmplare petrecută în timp ce lucram ca dulgher lângă Michigan, Indiana. Când ne îndreptam spre casă, cu căruța, într-o sâmbătă seara, am observat un bărbat care, împreună cu soția lui, se tot învârteau în jurul unei case foarte vechi. Se părea că o cercetau cu de-amănuntul și, când ne-am apropiat, bărbatul a strigat: „Hei, Jerry, vino-ncoace!”. Când Jerry a coborât din căruță și s-a apropiat de ei, bărbatul a zis: „Soția mea și cu mine tot cercetăm casa asta veche unde am trăit împreună și unde ne-am crescut cei 11 copii. Ei sunt toți mari acum, căsătoriți. Tu știi că ai tot reparat casa asta în fiecare an în ultimul timp; uite-te și tu acum la praguri, la stâlpi, la acoperiș și la fațadă. Nu prea arată bine și ne gândeam că nu merită s-o mai reparăm. Așa că am vrea ca tu să ne construiești una nouă”. I-am construit alta nouă și am văzut când s-au mutat din cea veche în cea nouă. Au lăsat aproape toată mobila aceea veche acolo. Am adăugat: „Domnule, tot așa se va întâmpla cu mine, căci Hristos a promis că va tot repara această clădire în care trăiesc acum; dar vine timpul când această vechitură nu va mai merita reparată, și mă aștept să-L văd revenind curând, să Se uite la vechitură și să spună: „Ei bine, Bevington, vechitura asta nu mai merită reparată, așa că las-o și mută-te în locul acesta nou pe care tocmai l-am pregătit pentru tine. Lasă toată mobila acolo, căci noua ta locuință este toată mobilată în aur și diamante””.

Am observat faptul că Satan urăște vindecarea divină și face tot ce-i stă în putință pentru a o împiedica; și dacă cineva obține vindecarea, încearcă să-l oprească din a vorbi despre aceasta, și deseori reușește. În felul acesta persoana ajunge în întuneric, pe măsură ce Satan ține totul acoperit. Încă un gând, și voi reveni la experiențe. Vindecarea divină reprezintă împlinirea acelor făgăduințe care nu pot fi explicate de cei care susțin că minunile s-au sfârșit odată cu era apostolică. Există o listă lungă de făgăduințe care este ignorată în majoritatea învățăturilor noastre publice. Se pare că revelațiile au fost abandonate printr-o înțelegere colectivă, iar când creștinul, studiindu-și zilnic Biblia, ajunge la vreuna din aceste minunate făgăduințe făcute celor care cred, deseori se oprește și se întreabă: „Ce înseamnă cuvintele astea? Dacă sunt bolnav, Îl pot ruga pe Dumnezeu să mă vindece? Este rugăciunea cu adevărat o putere cu Dumnezeu?”. Este nu numai putere, ci este o putere transcendențială care împlinește tot ceea ce nici o altă putere nu poate, trecând peste orice alte legi și folosindu-se de ele pentru realizările sale minunate.

Mă simt îndemnat să consemnez câteva din aceste făgăduințe pentru ca cititorul să le considere, să le studieze și să mediteze asupra lor, căci noi trebuie să fim conduși de Cuvânt; trebuie să ne tragem concluziile numai din Cuvânt – nu din opiniile oamenilor și nici din neresușitele altora; dar să vedeți ce spune Cuvântul despre aceasta. Să începem cu Fapte – Fapte 2:39. Citiți-I! Putem deja să folosim această făgăduință la plural. Acest lucru este justificat de multe alte pasaje. Așadar, aceste făgăduințe sunt pentru noi: Matei 7:7-11; 18:19; Marcu 11:24; Ioan 14:13, 14; 3:21, 22.

Noi nu pretindem că toate aceste făgăduințe se aplică literal aspectului fizic al vieții, dar suntem siguri că unele dintre ele se aplică în mod direct, iar altele indirect la vindecare. Unele din aceste făgăduințe nu sunt limitate numai la tărâmul spiritual, ci ajung și la cel fizic. Vezi Iacov 5:14-15. Apostolul ilustrează ideea sa prin rugăciunea credinței, referindu-se la Ilie, un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi, dar care s-a rugat pentru ploaie și a plouat. Trebuie să stabilim pentru totdeauna autoritatea Bibliei în ceea ce privește vindecarea. Trebuie s-o descoperim în Biblie în locuri ca Isaia 53:4, 5. Dar citiți și versetele 2-8 și clarificați-vă faptul că, dacă Cuvântul lui Dumnezeu are vreun înțeles, atunci înseamnă că există vindecare în cadrul Ispășirii. Și dacă este așa, noi de ce n-o avem? Chiar așa, de ce nu? Eu, unul, mă voi prinde de acel capitol. În legătură cu versetul 4, citiți Matei 8:17, 18; Evrei 9:28; 1 Petru 2:24 și Evrei 13:8. Pavel spune că Hristos este Același ieri, azi și în veci. Acum, eu cred că am oferit suficiente argumente și texte biblice pentru a demonstra din punct de vedere biblic ceea ce voi scrie.

Cred că Luca 13:16 trebuie amintit chiar aici: „Dar femeia aceasta ... pe care Satan o ținea legată de optsprezece ani nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta ...?”. Citiți tot versetul. Nu cunosc vreo afirmație mai puternică despre voia Domnului; nu, nu este alta mai puternică despre voia Domnului de a-i vindeca pe copiii Săi care se încred în El. Cuvântul „trebuia” exprimă mai mult decât voință. Exprimă obligație, drept, ceva ce ar fi greșit dacă nu ar fi făcut. Oh, așează vindecarea divină pe un fundament înalt și solid; ca fiind nu numai o intervenție posibilă a lui Dumnezeu în ajutorul copiilor Săi suferinzi, dar și oferta Sa firească pentru credincioși. Este ceva inclus în drepturile noastre de răscumpărare, ceva care este parte din Evanghelia harului Său, ceva ce este deja recunoscut ca fiind parte din voia Sa și care nu necesită o revelație deosebită pentru a ne îndreptăți în a o pretinde. Dacă Dumnezeu Se așteaptă ca noi să facem ceea ce trebuie să facem, cu siguranță și noi trebuie să ne așteptăm același lucru de la El. Există ceva uimitor în maniera pozitivă și forța expresiei „nu trebuia”. Și, cu siguranță, nici un copil al lui Dumnezeu nu ar trebui să se mai îndoiască vreodată de voința Sa desăvârșită de a ajuta și vindeca.

Există un detaliu important de observat în acest verset. Am afirmat credința fermă a faptului că toate bolile vin de la Satan, fie direct, fie indirect; și am observat că Luca identifică această cale direct până la Satan. El spune: „pe care Satan o ținea legată...”. Așadar, puteți fi pe deplin convinși că atunci când decideți să vedeți vindecarea, trebuie să pășiți chiar pe teritoriul lui Satan și să pretindeți proprietatea lui, căci el este autorul tuturor bolilor.

Așadar, aveți o misiune, căci el își pretinde dreptul asupra proprietății, la fel cum voi și cu mine pretindem dreptul asupra a ceea ce ne aparține de drept. El m-a întâlnit de câteva ori la limită și mi-a interzis să intru pe teritoriul lui. M-a numit „uzurpator” de multe ori; dar eu am acreditare de la Dumnezeu și nu încetez niciodată să-mi împing pretențiile până la limită.

Prima lumină primită despre vindecarea divină

Am mers în Hamilton, Ohio, pentru a susține câteva întâlniri și, ca de obicei, mi-am luat micuța farmacie cu mine, farmacie care cuprindea patru sticlute de leacuri, o cutie cu pilule și doi plasturi. Asta era ce luam cu mine de obicei. Deseori îmi amintesc că medicamentele ocupau mai mult loc în valiza mea decât Bibliile și celelalte cărți. Mi-a fost oferită o cameră minunată într-un cămin ospitalier, și mi-am înșirat medicamentele pe marginea sobei pentru a le avea la îndemână, căci le foloseam zilnic. În acest cămin prețios erau și câțiva copii. Unul dintre ei, de patru ani, a intrat în cameră și a început să spioneze ceea ce pusesem pe marginea sobei; și, pentru că totul reprezenta ceva nou pentru ea, căci părinții nu foloseau medicamente, a fugit în bucătărie și a spus: „Mamă, trebuie să-ți spun ceva”, și tot trăgea de șorțul ei. Dar femeia, fiind ocupată cu frământatul pâinii, nu a acordat atenție copilului. Dar micuța era hotărâtă să obțină atenție, așa că a continuat să tragă și să se bâlbâie.

În final, femeia a spus: „Ce vrei? Mama este ocupată acum”. „Oh, mama, trebuie să vii și să te uiți în camera predicatorului”. Astfel, pentru a-i face pe plac copilului, a urmat-o în cameră; copilul a intrat, a arătat spre sobă către acele obiecte ciudate pentru ea, căci presupun că nu văzuse niciodată o sticlă. Eu mi-am ridicat ochii tocmai la timp pentru a prinde privirea femeii care, dacă aș fi înțeles-o corect, m-ar fi scutit de o mare nedumerire. Oricum, acea privire ciudată de pe fața ei dinainte de a reveni în bucătărie, m-a pus pe gânduri. Cu toate că nu am reușit s-o înțeleg perfect, mi-a fost clar că era deranjată, și nu puteam scăpa de acea privire. Oricum, am continuat să mă rog și să citesc Cuvântul, pregătindu-mă pentru întâlnirea din seara respectivă. Ei bine, am ținut predica; dar a fost uscată, asemenea primilor biscuiți pe care i-am făcut; uscată și grea. Evident, mi-a fost ușor să găsesc o grămadă de scuze pentru nereușita aparentă. Dar, următoarea zi, simptomele erau alarmante. Ce sentimente! Nu mă simțisem așa niciodată înainte; dar eram perfect obișnuit cu a mă scuza, căci fusesem sfințit numai de o săptămână și de atunci nu renunșasem deplin la abilitatea de producător de scuze.

Această putere pare să fi reînviat în mod miraculos cu acea ocazie, așa că m-am agățat de ea. Dar scuzele mele nu puteau produce efectul dorit, astfel că, la amiază, eram complet derutat; și cea mai mare problemă era că nu puteam să înțeleg care era problema. M-am cercetat în rugăciune și, cu toate că mă apropiam de cauză, nu eram capabil de a o localiza și de a scăpa de ea. Așadar, am predicat sau am încercat să predic în acea seară. Am crezut că fusese mai bine decât în seara precedentă, mai ales datorită unui bărbat și a soției lui care au stat chiar în fața mea în timpul predicii, căci păreau că se roagă pentru mine tot timpul. Așadar, mi-am spus: „Dacă acest cuplu va veni în fiecare seară, pot predica bine. Dar propteaua asta mi-a fost înlăturată și am fost aruncat într-o mare agitată. Următoarea zi mă simțeam mai rău, și am încercat să mă ajut cu medicamentele de pe sobă; dar și acestea s-au dovedit inutile. Așa că am mers în locul meu obișnuit de întâlnire, pădurea, și am petrecut întreaga zi acolo, cercetându-mă, gândind că poate am fost înșelat și că n-am fost niciodată sfințit. Dar Dumnezeu mi-a arătat că am fost. Atunci poate că am pierdut ceea ce promisem. Așa că a fost o zi plictisitoare, plină de rafale și săpături; dar tot nu am putut rezolva problema. În final, am intrat în casă și am spus: „Frate, tu va trebui să predici deseară. Nu știi ce este cu mine, dar nu pot predica deseară. Voi zăbovi aici înaintea Domnului și voi vedea dacă mă pot lămuri”. El a spus: „Te voi ajuta”. Ei știau care era problema mea, cu toate că nu au făcut nici cea mai mică aluzie la faptul că se rugau pentru mine în ceea ce privește mica mea farmacie. Ei au discutat cu Dumnezeu, iar El făcea tot ce putea pentru a discuta cu mine, și chiar venise vremea pentru asta. Mi se părea că făcusem tot ceea ce stătea în puterile mele.

A urmat o noapte lipsită de odihnă, iar următoarea noapte am mers în pădure. Nu am stat prea mult timp, când următoarea propoziție a venit la mine: „Eu sunt Domnul care te vindec”. Nu prea am băgat în seamă asta, căci eu nu căutam așa ceva; dar niciodată boala nu mă adusesese într-o asemenea stare. Versetul acela îmi tot revenea; dar nu eram sigur că acesta este un verset biblic, căci credeam că l-am auzit sau l-am citit. Așa că, am continuat să ignor acea propoziție; dar nu reușeam, căci ea tot revenea. Am tot stat așa până când am intrat în casă și am spus: „Soră, există vreun pasaj în Biblie care spune ‚Eu sunt Domnul, care te vindec?’”. Ea a spus: „Da”, și a luat Biblia și mi-a arătat pasajul; dar nu a spus nimic care ar fi indicat că se ruga împreună cu soțul ei pentru mine în ceea ce privește mica mea farmacie. Atunci am început să mă gândesc că Dumnezeu dorea să mă vindece; dar am auzit atâția la misiune mărturisind că au fost vindecați, pentru ca, mai apoi, când se îmbolnăveau, mergeau la medic sau la medicamente, încât așa ceva nu mai avea efect asupra mea, căci gândeam că cei pe care i-am auzit reprezentau bune exemple a ceea ce înseamnă vindecare. Dar această rațiune nu mi-a oferit ușurare, așa că am început să caut prin Scriptură și, bineînțeles, am găsit nenumărate dovezi ale faptului că Hristos a vindecat, și apostolii de asemenea; și am descoperit că Biblia vorbește despre vindecare. Dar, evident, trebuie să fi dispărut odată cu apostolii; dacă nu, de ce nu se predica despre ea în bisericile noastre Metodiste, căci ele erau cele mai apropiate de Biblie dintre toate. De fapt, predicatorul nostru ne-a spus că vindecarea divină a fost numai pentru apostoli; și,

evident, aceasta m-a lămurit odată pentru totdeauna, căci predicatorii au făcut școală, și ceea ce ei nu știau nu puteam eu să înțeleg.

Așadar, având aceste lucruri lămurite, am început din nou să caut acel cal negru care se tot ascundea și care îmi dădea atâtea bătăi de cap. Dar cumva, acești predicatori, cu toate avantajele pe care le aveau datorită școlii, nu au reușit să lămurească problema; tot revenea și mă nedumerea. Așa că am mers din nou în pădure, și acolo a venit o altă propoziție care m-a aruncat în confuzie. Asa a luat medicamente și a murit. În felul acesta, am început să înțeleg. În pasajul respectiv, nu scrie despre medicamente, dar scrie că a mers la doctor, și cu toții știm ce înseamnă asta. Am revenit în casă și am întrebat despre pasajul respectiv. Sora a luat Biblia și m-a lămurit. Am mers în camera mea, complet dezorientat, și am spus: „Ce înseamnă asta? Pe mine nu mă interesează argumentele pro și contra medicamentelor; pe mine mă interesează care este cauza acestei stări teribile”, și totuși eram conștient de faptul că eram atât de încurcat. M-am pus pe podea, cu capul aproape de sobă, chiar sub locul unde era așezată mica mea farmacie. Am spus: „Doamne, Doamne, ce înseamnă asta? Ce se întâmplă cu mine? Ce legătură au aceste versete cu ceea ce se întâmplă cu mine acum?”. „Eu sunt Domnul care te vindecă”, a venit ca un răspuns. Am spus: „Oh, Doamne, asta înseamnă că trebuie să renunț la toate aceste mijloace bune pe care m-am sprijinit? De ce? Cum aș putea să fac așa ceva?”. Și lacrimile au început să șiroiască. „Aici sunt șase soiuri de medicamente care au fost călăuza mea, puterea mea, totul pentru mine; și, oh, cum aș putea să renunț la ele”? Prejudecățile mele puternice împotriva celor care au pretins vindecarea și care totuși, atunci când au fost bolnavi au revenit la medicamente, m-au afectat în asemenea măsură încât îmi era imposibil să-L accept pe Isus ca Vindecător și să iau în continuare medicamentele. Mi se părea că, dacă Îl alegeam pe Isus, trebuia să renunț la cele șase remedii. Dar Dumnezeu era cu mâna Sa asupra mea...

M-au chemat la masă și a apărut și soțul care avea un deget zdrobit și care a spus: „Draga mea, uită-te aici!”. Am observat că ea a zâmbit numai, și m-am gândit: „Ce soție nepăsătoare!”. Eu credeam că ea trebuia să renunțe la mâncare și să facă un mare caz din acel deget care arăta îngrozitor; dar nu! Ea nu i-a acordat nici o atenție și a continuat cu pregătirea mesei, zâmbind, în timp ce pentru mine acest lucru era îngrozitor. El lucra într-o fabrică de unelte din Hamilton și își zdrobise degetul cumva între două pietre; două treimi din unghie nu mai erau, iar cea de-a treia atârna. Am mers în camera mea, am luat cele necesare și am spus: „Acum, în timp ce soția pregătește mâncarea, am să te îngrijesc eu”. El nu a dat nici un semn că mi-ar fi predat cazul, ci stătea și râdea de ceea ce aveam în mâini. „Ei bine”, am zis, „poate gândești că nu sunt expert în așa ceva. Dar trebuie să știi că timp de mai mulți ani m-am ocupat de săracii de la misiunea noastră, așa că știi ce am de făcut”. Chiar atunci a intrat soția cu o mâncare de cartofi caldă, și ea de asemenea râzând. Urmăream două lucruri: în primul rând, să le arăt bunătate, iar în al doilea rând, să le demonstrez îndemânarea mea în tratarea rănilor; dar ei continuau să râdă, în timp ce explicațiile mele și exprimarea bunătății mele părea să nu facă altceva decât să toarne gaz pe foc. Atunci am început să le vorbesc despre proprietățile vindecătoare ale unguentului meu, dar nici un rezultat. După ce au terminat de râs, soția mi-a spus cu bunătate: „Frate Bevington, noi nu folosim niciodată așa ceva”. „Nu? De ce? Dar ce faceți atunci? Nu legați o rană cu ceva care să o vindece?”. „Nu, nu!”. „De ce? Dar ce faceți atunci?”. „Ne încredem în El”, spuse ea, arătând în sus.

Ei bine, pentru prima dată am înțeles ce însemna toată această nebunie și de unde provenea; așa că m-am întors în camera mea, fără să mănânc nimic. Am ingenuncheat ca înainte, cu fața spre sobă, și am plâns cu amar. În final, am spus: „Doamne, Doamne, oh, o asemenea credință ca a lor!”, dă-mi o dovadă, Doamne, că pot trăi fără aceste șase leacuri – o dovadă clară, ceva pe care să mă pot sprijini”. Dragă cititorule, m-am simțit cam ca Ilie: vroiam să mor. Dar nu eram pregătit pentru asta. Ah, acea zi memorabilă, care a marcat unul dintre cele mai mari episoade ale vieții mele, după sfințire; slavă lui Dumnezeu! Vă mărturisesc: toți demonii au început să se lupte în următoarele trei sau patru ore de întuneric dens; dar, slavă Domnului, lumina a venit, și am umblat în ea timp de 31 de ani, iar aceștia au fost ani de biruință asupra acelei chestiuni a vindecării, căci nici o picătură de medicament nu mi-a mai intrat în gură de atunci.

Acum, am raportat una dintre cele mai mari lupte din viața mea. Așteptam o dovadă când, deodată, am auzit un zgomot, dar nu mi-am ridicat capul. Dar, de fapt, am auzit o voce; iar medicamentele au coborât de pe sobă având picioare lungi, așa cum le văzusem în reclame. Au coborât pe perete, s-au întors și au mers printre capul meu și sobă și, apoi, afară pe fereastră. După aceea a venit platurele, și apoi cutia cu pilule; și am auzit pilulele făcând un zgomot evident. Toate au dispărut pe fereastră, și am perceput aceasta ca o dovadă, după care m-am ridicat, am luat toate cele patru sticle și le-am spart; am luat pilulele și platurele și le-am aruncat în foc. Astfel s-au sfârșit anii de robie față de medicamente. Am revenit în cameră și, oh, ce binecuvântare m-a umplut! Am început să plâng și să râd. Sora a venit și i-am povestit totul; și ce a mai râs și ea! Am avut o adevărată întâlnire metodistă chiar acolo.

În graba mea, am omis un detaliu care poate i-ar ajuta pe unii. Atunci când fratele nu mi-a îngăduit să-i bandajez mâna, Satan a venit și a spus: „Își bate joc de tine”. El revenea acasă la 17:30, iar eu am ieșit pe alee la ora 17:00, și m-am ascuns în spatele unei barăci pentru a-l observa, presupunând că avea degetul legat cu o cârpă pe care o scotea înainte de a intra în casă, încercând astfel să mă păcălească. Am stat acolo 45 de minute în bătaia

soarelui, în timp ce așteptam să-l prind. A apărut la un moment dat pe alee, legănându-și mâinile și cântând un cântec pe care-l învășasem eu, dar fără nici o urmă de cârpă la deget. Ei bine, mi s-a făcut rușine, și m-am strecurat în camera mea. M-am simțit condamnat, m-am rugat pentru iertare și am obținut-o.

Îmi place să-mi amintesc de acea oră memorabilă când, cu sufletul plin de slavă, am luat decizia. Am hotărât să rămân credincios rezultatelor. Nu știam dacă voi fi vindecat sau nu, dar am luat-o de bună că tot ceea ce fusese făcut, era spre binele meu și spre slava lui Dumnezeu. Dacă trebuia să sufăr, El îmi va da har pentru a răbda. Toate acestea s-au petrecut între ora 14:00 și 15:00, și nu am ieșit din cameră până când am fost acostat de Satan care a venit asemenea unui înger de lumină și m-a informat că am făcut o greșală teribilă. A zis: „Ei bine, Satan te-a determinat să faci toate acestea, iar tu trebuia să ai mai multă minte; căci nu ai banii necesari să mai achiziționezi toate acele medicamente, căci ar costa cam 6.50 dolari”. Eram tânăr în lucrare, așa că m-am întrebant: „Se poate să fie Dumnezeu care-mi vorbește? Trebuie să fie, căci nu se poate ca Satan să fie atât de interesat de persoana mea”. Mi-am reamintit de explicațiile pe care le promisem în urmă cu patru ani de la predicatorii metodiști, și iată-mă pe mine, ignorând toate eforturile lor nobile de a mă feri de fanaticism, călcând în picioare sfatul lor. Iar cuvântul „fanaticism” mi-a penetrat întreaga ființă, căci era un termen destul de nou pentru mine. M-am tot gândit la el de atunci, și a devenit terorizant pentru mine datorită definiției sale și, inconștient, am fost atras sub influența sa zdrobitoare. Fusesem atras în vârtej, iar acesta mă cuprinsese cu toată puterea. Eram uluit.

Am mers în bucătărie și i-am povestit surorii ceea ce experimentasem. Ea a spus: „Ai făcut foarte bine, și toată această vorbărie este de la Satan”. Atunci a luat Biblia și mi-a arătat că vindecarea ne aparține și mi-a împărtășit experiențele lor; am început să mă simt mai bine. Dar a spus: „Când soțul meu va veni la masă, vei vedea că degetul lui este vindecat”. „Ce?!”, am spus eu. „Acel deget complet zdrobit să fie vindecat?!”. „Da, fără toate acele remedii pe care noi nu le folosim niciodată”. Și evident, când a venit la masă, cu toate că degetul era roșu și sensibil, nu durea deloc; nu l-a deranjat absolut deloc, decât atunci când l-a lovit, și chiar și atunci, durerea fusese de durată foarte scurtă.

În seara respectivă, la rugăciunea de familie, am spus: „Fraților, vă rog să vă rugați pentru vindecarea mea și să mă ungeți cu untdelemn”. „Ei bine”, a spus sora, „nu avem ulei, dar Dumnezeu înțelege, și totul va fi bine”. Așa că am îngenucheat. Aveau o copilă atâ de dulce (cea care o adusese pe mama să-i arate ce avea predicatorul). Ea stătea sub scaunul tatei, iar mama i-a spus: „Scumpo, tu ne conduci în rugăciune”. Ea a spus: „Dragă Isus, sunt atât de fericită că tata și-a zdrobit degetul și că predicatorul l-a văzut, căci îl va ajuta să aibă încredere în Tine. Amin!”. Ei bine, o rugăciune foarte scurtă, dar, oh, adâncimea ei nu a fost încă explorată. Au trecut 31 de ani, iar eu încă nu am ajuns la capătul acelei rugăciuni gigant a acelei fetițe de patru ani.

Atunci s-au apropiat de mine, și-au pus mâinile peste mine și au înălțat rugăciunea credinței pentru vindecarea mea. Cu toate că nu am avut nici o manifestare care să dovedească că s-ar fi întâmplat ceva, m-am încrezut în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Ei au spus: „Frate Bevington, noi credem că ești vindecat”.

În ultima seară în care am predicat, înainte de a mă împotmoli, o tânără fată a venit în față pentru a obține sfințirea, dar au amânat întâlnirile până când predicatorul se va întrema. Așadar, am predicat următoarea seară (duminică), iar această fată a revenit, dar nu a reușit să se prindă de Mântuitorul. Am încheiat întâlnirile, crezând că plec spre Cincinnati luni. Dar această fată a venit și a spus: „Frate Bevington, vreau să mă prind de Mântuitorul. Nu vrei să mai rămâi, să susții o altă întâlnire la noi acasă deseară, căci sunt convinsă că am să reușesc să mă predau atunci”. Am spus: „Cu siguranță”. Așadar, am planificat o întâlnire acasă la ea, în seara respectivă. Am fost invitat la altcineva la masă, iar pe la ora 15:00 am simțit vechile simptome revenind. Evident că Satan era acolo, și în 30 de minute am fost mai bolnav ca niciodată. M-am bazat pe făgăduințe, dar starea se înrăutățea.

Pe măsură ce timpul pentru întâlnire se apropia, doi tineri au venit și, imediat ce au intrat, au amuțit timp de câteva momente, iar eu eram tăcut pentru că mă simțeam atât de bolnav și simțeam cum casa se învârte cu mine uimitor de repede. În final, tăcerea a fost întreruptă de glasul unuia dintre ei: „Ce se întâmplă cu tine, frate Bevington? Tatăl meu este doctor; am să-l chem, căci este la numai două blocuri de aici”. „Nu”, am spus. „Ei bine”, a spus celălalt „ești alb ca varul; ești în pericol; fiul doctorului spune că ești în mare pericol”. Am spus „Ei bine, băieți, L-am acceptat pe Isus ca Vindecător aseară, și am de gând să las cazul meu în mâinile Lui”. „Da, dar acum ești pe moarte”. „Ei bine, atunci sunt pregătit să fiu luat, și nu vreau să mă amestec în planurile lui Dumnezeu; gata cu doctorii, băieți”. Am spus: „Vă rog să mă conduceți pe verandă”. (Căci problema mea era legată de inimă). M-au condus, și numai atât au putut face pentru mine. Uneori aveam accese violente, și se părea că de data asta era unul dintre ele.

Ei au insistat că trebuie să mă vadă un doctor, dar eu eram hotărât să nu fac asta. Am spus: „Așezați-mă pe trepte”, căci aveam nevoie de puțin aer. Chiar atunci a apărut proprietarul casei care i-a ajutat să mă așeze pe trepte; și el a insistat să fiu văzut de un doctor, dar apoi a spus: „Ei bine, nu am timp de petrecut cu fanaticii”. Așa că a intrat în casă. Atunci mi-am pierdut vederea. În lunga mea luptă cu slăbiciunea inimii mele, îmi pierdusem vederea de trei ori. Am spus: „Conduceți-mă la gard”. Ei au făcut asta, iar eu m-am prins de gard, dar se părea că starea se înrăutățea. Fiul doctorului a spus: „Ei bine, fug să le spun că nu va mai fi nici o adunare în seara asta”.

Am spus: „Nu, nu fă asta, căci adunarea se va ține”. „Dar, omule, tu nu ești conștient de pericolul în care te găsești!”, a spus el. „Ei bine, adunarea se va ține, căci Dumnezeu mi-a spus să rămân aici pentru acest scop. Conduceți-mă pe stradă, și țineți-mă cu putere; nu-mi dați drumul”. Ne-am cam împiedicat de câteva ori, dar s-au descurcat să mă țină suficient de puternic pentru a nu mă răni. Am început să pretind făgăduințele, și am simțit cu adevărat că Isus mă va elibera. Am spus: „Băieți, rugați-vă”, în timp ce mergeam tot bălângându-ne pe stradă, o priveliște foarte des întâlnită în acel timp al zilei. După ce am trecut de primul bloc, am spus: „Băieți, vom obține biruința”, căci începusem să văd puțin, cu toate că suferința era mare. Am început să-L preamăresc pe Dumnezeu, iar unul dintre ei a spus: „Nu prea arăți ca un motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu”. Curând am început să mă simt mai bine, iar vederea mea revenea, și L-am preamărit pe Dumnezeu și mai mult. Oamenii se opreau și mă ascultau cum Îl preamăream pe Dumnezeu în starea mea. Unii au crezut că eram beat, alții că eram în toate mințile; dar eu le-am îngăduit să aibă propriile lor opinii și am continuat să-L preamăresc pe Dumnezeu. Am trecut de încă un bloc, și am început să văd casele, și am început să strig cât puteam de tare. Curând am spus: „Băieți, dați-mi drumul”, și mi-am ridicat mâna dreaptă și L-am preamărit pe Dumnezeu pentru biruința reală. Cu toate că am tremurat puțin, m-am prins de El și mai tare, și în zece minute nu mai aveam absolut nimic. Slavă Domnului! Aceasta a fost ultima manifestare a reumatismului sau a problemei cardiace timp de 14 ani.

Consecințele unei decizii

Am să vă mai relatez o întâmplare care a urmat acesteia. Am mers în casă și am avut o adunare binecuvântată. Fata s-a predat lui Isus și a primit Duhul Sfânt pe deplin. A venit și s-a așezat lângă mine și a spus: „Oh, frate Bevington, această experiență este cea mai minunată ... întrece tot ceea ce mi-am imaginat. Am avut o viziune. Oh, o priveliște; am văzut sute de fețe mici, nu ca ale copiilor noștri, dar atât de multe, și fiecare copil își ținea mâinile întinse către mine și implorându-mă să merg acolo pentru a-i învăța. Era un vas mare care avea scris pe el cu litere mari și roșii „Fiji””. Am spus: „Ce?” și ea a repetat. Am zis: „Aceasta este o chemare la lucrare misionară în insulele Fiji, să mergi acolo și să-i înveți despre Isus”. Ea s-a ridicat cu ambele mâini întinse în sus, curgându-i lacrimi de bucurie pe obraji și repetând încet: „Slavă, slavă!”. După 14 luni a plecat spre insulele Fiji. Fratele Gamble a ajutat-o să ajungă acolo. A petrecut 16 ani în lucrare și apoi a fost luată la Domnul de acolo. Dar deseori spunea: „Frate Bevington, ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi renunțat și ai fi luat medicamentele? Unde aș fi fost acum?”. Ea credea cu tărie că dacă aș fi luat medicamentele după ce-L acceptasem pe Isus ca Vindecător, nu aș mai fi fost niciodată recuperat din acea boală, iar ea nu ar fi fost niciodată sfințită. Oricum ar fi fost, slavă Domnului că m-a ajutat să iau acea decizie în acea memorabilă seară.

